

ஞானபோதினி.

ஸம்புடம். IV. } 1900ஆல் டிசம்பர்மீ 20உ { புத்தகம். 5.

மாதர் சுதந்திரம்.

மாதருடைய தற்சால நிலைமையை நன்குணரவேண்டுமாயின் முற்கால நிலைமையை யறிந்த பிறகே ஒருவாறு எடுத்துரைக்கலாகும். இறந்த செய்திகளை யிற்றெனத் தெரித்தல் முடியாதேனும் பழைய புலவர் பெருமான்களுடைய நூல்களைக்கொண்டே தெளியவேண்டி யிருக்கின்றது. ஒரு கண்ணாடி நிலையுருவத்தை யன்றி மற்றைப்பொய்யுருவங்களைப் பிரதிவிம்பித்துக் காட்டாத வாறுபோல் அக்காலத்து நடையுடை பாவனைகளை யே வெளித்தோற்றுவிப்பார்கள் கவிஞர்கள். ஆனால் கண்ணாடியில் விம்ப உருவத்துடன் வெள்ளிடை ஆங்காங்குக் கலந்திருக்கின்றமை போலச் சிவிது பொய்யும் உண்மையுடன் சேர்ந்திருக்கும். உண்மையை யுணரவிரும்பு மொவ்வொருவரும் அன்பப்புள்ளின் திறத்தினை மேற்கொள்ளவேண்டும். அத்திறனில்லையெனில் என்றும் நீங்காத மயக்கத்துடன் வாழ்நாளைக் கழிக்கவேண்டியதே யன்றிப் பிறிதில்லை.

அற்றேல் நம்முடைய பழைய காவியங்களுக்கு சாத்திரங்களும் என்ன தெரிக்கின்றன? உலகிலுள்ள சாதியார் எவரும் நம் தேயத்தைக் கண்டதன்முன் வடக்கில் உயரத்தை யறிய முடியாத இமயமலையும், மேற்கிற் கடந்து செல்லமுடியாத மலைத் தொடர்களும், கிழக்கிலுந் தெற்கிலும் மலைவரிசையுக் கடலும் யாறுஞ் சிறந்த அரணுக விருந்தபோது ஆங்கிலரார் பெரிதும் வளர்க்கப்பட்ட நாகரிகத்தின் விதைகள் நமது நாட்டில் முன்னரே விதைக்கப்பட்டுள்ள என்னலாம். அத்தகைய நாகரிகத்தை நாம் அனைவரும் அன்புடன் பாராட்டும் இராமாயணம், மகாபாரதம், மறு முதலிய நூல்களைப் படித்தால் அறியக்கூடும்.

தசரதன் மனைவியாகிய கைகேயி ஒருகாலத்துச் சாரதியா யிருந்தனளென்பது கூறப்பட்டிருக்கின்றது. ஒரு பெண்ணிற்கு வாக்குத்தத்தன் செய்ததை நிறைவேற்றத் தன் அருமந்த மகனையும் பதினான்கு வருஷம் வனவாசம் செய்யுமாறு ஏவினன் தசரதன். இவ்விஷயங்களெல்லாம் பெண்கள் கூட்டிலடைபட்ட மிருகங்களை யொப்பப் பாராட்டப் படவில்லை என்பதையும், மாறும் தகைமையையுடைய மாதரே யாயினும் அவர்க்களித்த வாக்குத்தத்தம் சிறிதேனும் அசட்டை செய்யப்படவில்லை என்பதையுந் தெரிவிக்கின்றன. ஜானகி தன் நாயகனான ஸ்ரீராமபிரானைத்தொடர்ந்து சென்று அவன்றனிமையை யினிமையாக்கியதை யாலோசிக்குமிடத்துப் பெண்கள் புருடர்களின் அடிமைகளாகப் பாவிக்கப்படவில்லை யென்பதும் அவர்கள் ஆடவர் தந்துன்பத்தை யொழிக்குமினிய மருந்தினையாரென்பதும் தெரியவருகின்றன. அகலிகையின் அரந்தையை ஸ்ரீராமன் ஒழித்ததை நினைக்கப்பெண்களைத் துன்பம் அடையாமற் காத்தலே மேதக்க மனிதரின் கடமையென்பதும், அவள் அவனைத் துதித்தேத்தியதைக் கவனிக்குமிடத்துப் பெண்கள் கற்றல் அக்காலத்தில் மிகவும் சாதாரணமாமென்பதும், சீதை தன்கற்பை யழிக்கப்பலமுறை முயன்ற இராவணனுக்குச் சிறிதும் இடங்கொடாமையைக் கருதுழிக் கற்பே உயிரினுஞ் சிறந்ததென்று அவர்களாற் பாவிக்கப்பட்ட தென்பதும் ஆகிய இத்தகைய விஷயங்கள் நாம் தெரிந்துகொள்ளவேண்டி யிருக்கின்றன.

இதுநிற்க, மகாபாரதத்தின் விஷயமாகக் குறித்துக் கவனிக்கலாம். மாதர்க்கு ஊறு மனமரச்ச் செய்வதில்லை யென்ற சபதத்தினாலன்றே வீட்டுமன் இறந்தான். திரௌபதிக்கிழைத்த திங்களன்றே பல அரசர்களைப் பாண்டவருடன் சேர்ந்து துரியோதனனுக்கு விரோதமாகப் போர்புரியச்செய்தது.

மகாபாரதத்திற்கும் பிற்பட்ட மதுவின் காலத்தைக் கவனித்து நோக்குவாம். மதுவும் குழந்தைகள் மணம்புரிதல் கூடாதென்றும், மணஞ்செய்யுங் காலங்களில் வீணிற்பணஞ் செலவிடுதலிற் பயனில்லையென்றும், மாதர்களை எப்பொழுதும் மரியாதையோடும் அன்போடும் பாராட்டவேண்டுமென்றுத் தெரிக்கின்றனர்.

முற்காலத்தில் மாதரின் சுதந்திரநிலை இத்தகைத்தாக, தற்காலத்தில் அவர் தம் நிலையைப்பற்றிச் சிறிது ஆராய்வாம். நம் மாதரின் தற்கால நிலைமைக்குக் காமப்பித்தேறிய மகம்மதியர் ஆளுகையே முதற்பெருங் காரணமாம். மற்று இந்நிலைமை மகம்மதியர் ஆளுகைக்கு நாம் உட்படாத நாட்களுக்கு முன்னரிருந்த தாயின் நாம் அனைவரும் மற்றைச் சாதியாரின் முன் வெட்கப்பட வேண்டியதே. இப்போது இத்தகைய கொடியராளுகையினின்றும் விடுபட்ட நாம் ஏன் நம் மாதர்களை நம்மைப்போலப் பாவிக்க வில்லை? அதற்குக் காரணம் சிறிது சூழ்ந்து சிந்தித்தாற்றெரியலாம். இடையில் விளைந்த தீய வழக்கத்தினால் நம் தேயத்துப் பெண்களை யெல்லாம் பெரும்பாலும் கல்வியொளி நலங்கூர்ந்து தழைத்தோங்க விடாது கொடியமனையகஞ் செறித்து நின்றமையின் அக்கொடிகள் பாமலர் பூத்துப் புகழ்மணங்கமழாது சுரிந்து சூம்பிச் சாம்புவனவாயின.

இப்பொழுது மாதர்க்குச் சுதந்திரம் கொடுப்பதன்முன் அவர்களை நன்றாய்க் கலைபயிற்றவேண்டும். அங்ஙனஞ் செய்த பிறகே அவர் தம் உரிமையாகிய பலவகைச் சுதந்திரங்களையுஞ் கொடுத்தல் வேண்டும். அவ்வாறன்றி யிப்போழ்தே கொடுத்தல் தேளிற்கு மணியங் கொடுத்த கதையாய் முடியுமேயன்றி வேறில்லை யென்பது எமது துணிவு. அன்றியும் அஃதறிவிலா னிடத்துள்ள பணம் வீணிற் செலவழிந்தொழிதல் போலுமென்க.

இரவில் மேகத்தால் மூடப்பட்ட வானத்தில் தோன்றும் தனி விண்மீன்க ளென்ன ஆங்காங்குக் காணப்படும் அசலாம்பிகையம்மையைப் போன்ற மாதர்களை நாம் வெகுகாலமாயிழந்த சுதந்திரங்களைத் தக்கவாற்றான் எய்தற்கு உரியரும் அருகருமாகின்றார்கள்.

சருக்கை - இராமசாமி ஐயங்கார்.

சிலப்பதிகார வாராய்ச்சி.

(தொடர்ச்சி.)

மேற்கூறிய விஷயங்களை வைத்துக்கொண்டு நமதாசிரியரிக் காப்பியத்தையாக்கினார். மிகக் கொஞ்சமான விஷயங்களை வைத்துக் கொண்டார் பெருங்காப்பிய மியற்றல் வியப்பன்றே! அவ்விதமாக்கக் கற்பனா சக்தி சாலவு

மின்றியமையாதன்றே? அத்தகைய நமதிளங்கோவின் கற்பனையைப் புகழவேண்டி யொவ்வொரு காதையாக வாராய்ந்து, அக்காதைகளின் யாப்பு நமது நவீனப்பயிற்சிக்கு செவ்வாறு பொருத்து முடைத்தென்பதையும் நோக்குவாம்.

இந்நூலின் முதற்காதை மல்ல வாழ்த்துப் பாடல்; இதிற் றெய்வவணக்கஞ்செய்து கொண்டு கதா நாயகனும் நாயகியுமாகிய கோவல கண்ணகியரின் குணங்களைப் புகழ்ந்து, அவர்தம்மண வினையையும் கூறுகின்றார். நாம் முற்கூறியாங்கு இக்காதை தொடங்கும் அடிகள் நிரம்பக் சம்பீரமாயிருக்கின்றன. இக்காதையிற் கவனிக்க வேண்டிய முக்கிய விஷயம் தெய்வவணக்கம். இத்தெய்வ வணக்கம் மிக விநோதமாக விருக்கின்றது. ஆரிபர்கள் இருக்குவேதத்திற் கூறியுள்ள லோமசூரியர்சுளையே வணங்கியிருக்கிறார். இதற்குக் காரணம் நன்கு புலப்படவில்லை.

இரண்டாவது காதையாகிய மணையறம்படுத்த காதையில், கோவல கண்ணகியருடைய பரஸ்பர வன்பையும், சம்போக சுகத்தையும், இல்லற மினிது நடத்தலையும்பற்றிச் சொல்லுகிறார். இக்காதையிற்றான் நமதாசிரியரினினிய் நடையாரம்பிக்கிறது. இதிற் கோவலன் கண்ணகியை நலம்புணந்துகாக்குமடிகள் மிக வற்புதமாயிருக்கின்றன.

மூன்றாவது அரங்கேற்று காதையில் மாதவி யென்னும் நாட்டியப் பெண்ணின் நாட்டிய வித்தை யை ராஜ சபையிலரங்கேற்றினதைப் பகருகிறார். இவ்விஷயம் பதிகத்திற் சொல்லப்படாததனால் ஆசிரியர் வேண்டுமென வருவித்துக்கொண்டதாகிறது. கண்ணகியைக் காதுலித்துவாழ்ந்து வந்த கோவலன் மாதவி யிடத்து மனதைச் செலவிட்டானெனக் காட்டவேண்டியிருந்தலால் அசற்குத்தக்க சந்தர்ப்ப மேற்படுத்துவான் கருதி நமதாசிரியர் இக்காதை வரைந்துள்ளார். ஒருநாட்டியப் பெண்ணிடத்துக் காதல் கொள்ளத்தகுந்த சமயம் நடனஞ் செய்யுஞ் சமயமே. அதிலேயும், வேறொரு புருஷனை யனுபவிப்பாத இளம்பிராயத்தோடும், அளவற்ற வன்போடும், அருமையான நடனப் பயிற்சியோடுங் கூடியமாதாக வேற்படுத்தி யதிலேயும் அவளுடைய பயிற்சியையும், அதனாலாய கீர்த்தியையும் நாட்டக் கருதி நடிக்குந்தருணமெடுத்துக் கொண்டது ஆசிரியரின் துட்பவறிவைக்காட்டுகிறது. இக்காதையில், விலைமாதர்களில் ஒருபெண்ணைப் பன்னிரண்டு வயது வரையிற் சங்கீதம், நாட்டியம் முதலியவற்றிற் பயிற்றுவித்துப்பிறகு தக்க தோர் சபையின் முன்னர் அரங்கேற்றுவது வழக்க மென்பதைக் காட்டுகிறார். இவ்விடத்திற் கூறியுள்ள வரத்தியக்காரர்களின் நிலைமை, முறை, நிபந்தனைகள் முதலியவைகள் நூலாசிரியரின் சங்கீதப் பயிற்சியைக் காட்டுகின்றன. இவ்வளவு தகுந்த சமயத்தை யெடுத்துக் கொண்டவர், அதைத் தக்கவாறு மேற்கொண்ட காரியத்திற் குபயோகப்படுத்தாதது மிகவிசனிக்

கத் தக்கதே ! இவ்விதம் நாட்டிய மாடிய பெண்ணினிடத்துக் கோவலனுக்கும் கோவலனிடத்து மாதவிக்கு முண்டான காதல் காசளவேயாயிற்று ! நாட்டியம் முடிந்ததும், மாதவியின் மாலைவிலையிடப்பட்டது. அம்மாலை யை வாங்குவோனையே மாதவிமணப்பதாகச் சென்றாள், மாலையைக்கோவலன் வாங்கினான். ஆதலின் மாதவிக்கும் கோவலனுக்கு முண்டானகாதலுக்குக் காரணம் கேவலம் கோவலனுடைய தனமன்றோ ? தனது பத்தினியைத் தக்கவாறு நேசித்து வாழ்ந்துவரும் கோவலனுடைய திடசித்தமானது கேவலம் ஒருமாலையினலோமயங்கிற்று ! மாதவியின் பெயராலேயோ பேதப்பட்டது !! அரங்கேற்றுங்காலத்துக் கோவலனு மிருந்ததாகக் கூறினாரில் லையே ? அவ்விதமிருந்ததாகக் கொள்ளினும், அந்நாட்டியத்தைக் கண்டு கோவலன் மனங்கலங்கிற்றென்று கூறவேண்டாவோ ? கோவலன் மாதவியின் நாட்டியத்தைக்கண்டு கலங்கினானாதலின் மாலையை வாங்கினானென்றாலும், மாதவி கோவலன்பாற் கொண்ட அன்பு எம்மட்டு ? தகுந்த சமயத்தை யெடுத்துக்கொண்டவர், மாதவியின் நடனச் சிறப்பையும்; அதைக்கண்ணுற்ற கோவலன் கொண்டமையையும், அவனுடைய மனவி கற்பங்களையும், அவன் நெஞ்சின் ஊசலையும், அவன் துணிபையும், படிப்படியாய்க் கூறியிருப்பாராயின் படிப்போர் மனதைப்பரவசப்படுத்தி யிருப்பார். இத்தகையை சமயம்மட்டும் வாய்க்கில், சுதப்பிரியர், கம்பன், காளிதாசன் முதலிய கவிச்சக்கிரவர்த்திகள் விணக்காரர்கள்; படிப்பவர்களுடைய பரிதாபிக்கும்படி செய்து விடுவார்கள். கம்பராமாயணம், மிதிலைக்காட்சிப்ப டலத்தில், இராமனுக்கும், சீதைக்கும் காதலுண்டான விவரங்கூறும் செய்யுட்களை யாரேபுழாதார் ? இவ்வாசிரியர் மாதவியின் நடனத்தைத் தக்கவாறுவருணித்து அதனால் திடசித்தமுடைய கோவலன்வேற்றுமை யடைந்தானென்றால், மிகச்சிறப்பாயிருந்திருக்கும். இதன்பயனை நாம் பிரபலிங்க லீலையில் மாயையின் நடத்தி லனுபவிக்கிறோம்.

“அல்லம ரிவர்தார் தாமென்றறிதர வறிதி ராமற்
சொல்லுக வெனவ டிக்குந் தோற்றம்போன் மத்த ளத்தை
வல்லவ னறைத லோடு மாயைநெஞ் ஞ்ச லாடச்
சில்லரி மணிச்சி லம்பு சிலம்புற வாடு கின்றான்.”

“முன்னுற விருந்த ஞான மூர்த்திமேல் விழியு மார்த்துப்
பின்னுற நின்ற மூர்த்தி மான்மிசைப் பெயரு நெஞ்சு
மன்னுற விருத்தி நின்னு மாயைதா னடித்தாள் கண்டோர்
தந்நய னமுமா நெஞ்சுந் தன்மிசை வந்து வீழ்.

எனஞ் செய்யுட்களைப்படிப்பவரெவர்தாம் மாயையினடத்தையனுபவியார்? இப்படியே காளிதாசன் ஆங்கிலக் கவியாய டெளஸின் முதலியவர்களும் வரைந்திருக்கிறார்கள். ஆதலின், நமதுநூலுடையார் இக்காதையிலவர்தம்

புலமையைக் காட்டியுள்ளாரேயன்றிப் படிப்போர்மனதைக் கவரவில்லை. சரித்திரவமைப்பினால், இவருக்கு, ஒருமனிதன், ஒருமண்டபம், குளம், நகர முதலியவற்றைச் செவ்வனே சிறப்பித்து வருணிக்கத் தெரியுமேயன்றி, மனோபாவங்களை யனுபவிக்குமாறு ஊடுருவிவருணிக்குந் திறனவ்வளவில்லை யென்றே சொல்லவேண்டும். இக்கூற்றை, மேன்மேலுமுறுதிப் படுத்துவாம். இவ்விதமாய், இக்காதையில் அடிகள் கோவலனைக் கண்ணகியிடமிருந்தும் பிரித்து மாதாவியின்பாற்படுத்திவிட்டார்.

இனி, அந்திமாலைச் சிறப்புச்செய் காதையின்கண் கோவலன் மாதவியின் சுகானுபவத்தையும், அந்திமாலையையும், அத்தருணத்திற் றணந்தும் மணந்துமுள்ள நாயகர் நாயகிகளின் மனோபாவங்களையும், சந்திரோதயத்தையும், மாதவியின் மனக்களிப்பையும், கண்ணகியின் துயரத்தோடுகூடிய தோற்றத்தையும், மாதர்கள் மணிவிளக்கேற்றி அவற்றினைப்பணிந்தபின் வாசற்றிண்ணைகளில் வைப்பதையும், மிக நேர்த்தியாய் வருணித்துள்ளார். ஆயின், இக்காதையும் பதிகத்திற்குறப்படாத் தாதலின், இதற்குமேற் காரணமிருக்க வேண்டும். அஃதே, கோவலனோடுகூடிய மாதவியின் மனக்களிப்பையும், கணவனைப்பிரிந்த கண்ணகியின் கவலையையும் தெரித்தற் பொருட்டாம். ஆயின், ஆசிரியரெம்மட்டுமெடுத்த காரியத்தை முடித்தார்? மாதவியின் உற்சாகத்தைக் கூறினரேயன்றிக் கண்ணகியின் கவலையைக் கழலில்! கண்ணகியின் துயரத்தோற்றத்தைச் சொன்னரன்றி யவடன் துயரத்தினளவைப்பகர்ந்திலர். இப்பொழுதே, கண்ணகியிடத்துப்படிப்போர்க்கு அநுநாபமுண்டிபண்ணவேண்டியது. அதற்கு, அவளுடைய வெளித்தோற்றத்தைப் பார்க்கிலு மவடன் மனநிலையே தகுதியானது. அம்மனநிலையைக் காட்ட நமதாசிரியரெடுத்துக்கொண்ட தருணமே சிறப்புடைத்து! அப்படியிருந்தும் காரியத்தைச் சாதியாது விட்டனரே! மாலைப்பொழுதில் மாதர்கள் மணிவிளக்கேற்றிவைத்துத் தம் மணவாளரோடு மகிழ்க்கண்ட கண்ணகி தங்கணவனை நினைந்து தவித்தனளென்று சொல்லியிருப்பாராயின் மிகச்சிறப்பாயிருந்திருக்கும். நாம் முற்கூறியாங்கு இவருக்கு மனோபாவங்களை வருணிக்குந்திறன் சிறிதேயாமென்பதற் கிஃதோர் சான்றாகும்.

பிரணதார்த்தி ஹுரசிவன்.

ருக்மணி சரித்திரம்.

அத்தியாயம். 5

பொழுது விடிந்து 20- நாழிகையாயிற்று. அஃமுவருஞ் சாப்பிட்டு அப்பொழுதுதான் எழுந்தார்கள். சுப்பையர் மணக்குழம்பிக் கொண்டிருந்தது, ஏது செய்யலாம்! பைத்தியம் பிடித்தவர்போற் குழுகிறார். செட்டிக்கும்

ஒன்றும் தோன்றவில்லை. பணமோ குறைந்தவட்டிக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. பத்திரத்திற் குறித்தகாலமொரு வருஷந்தான். அதற்குமேல் 18 மாதம் பொறுத்திருந்தான். அப்பொழுதுகூடச் சுப்பையர் பணத்தைக்கொடுத்தாரில்லை. சுப்பையரோ சிறைச்சாலை போய்விடுவேனென்று சொல்லுகிறார். 1,500 ரூபாயையா இழந்து விடுகிறது? செட்டியார் அன்றைக்கே உயிர் துறந்து விடுவார். இதற்கு ஓர் ஏற்பாடுசெய்ய வேண்டிவதா யிருக்கிறது. வெகு நாளாக அகப்படாமலிருந்து இப்பொழுது அகப்பட்டிருக்கிறார். இப்பொழுது அவரை விட்டுவிட்டாற் பின்பு என்ன செய்கிறது. எப்படித்தான் பணத்தை வாங்குவது? ஐயோ பின்பு வருவதொன்றையும் யோசியாமல் சிறைச்சாலைக்குப் போய்விடுவேனென்கிறாரே. அவர் வார்த்தையிற் செட்டிக்கு முழுவதும் நம்பிக்கையில்லை. ஆயினும், பாம்பின் பல்லைப்பிடித்து விஷபரிசைசெய்வோர்க ளாரேனுமுண்டோ? நியாயாதிபதிமுன் சுப்பையரைக் கொண்டுபோய் நிறுத்தி விடலாம். ஆனால் இவ்விதமே அவர் அங்குச் சொல்லிவிட்டாலோ; பெருந்தொகை யன்றோ போய்விடும். சீ! சீ! அது செய்யலாகாது. மேலுஞ் சிறைச்சாலைக்கு ளடைத்துவிடுவோ மென்றற்கூட, மாதமொன்றுக்குப் பதினைந்து ரூபாய் அவர்செலவுக்காகக் கொடுக்கவேண்டுமே! அவ்வழியிலிணங்கக் கூடாதென்று செட்டியார் நிச்சயித்துக்கொண்டார். சுப்பையரிடத்திலிருந்து, இனிமேல் நயத்திற்குள் பணம் வாங்கவேண்டுமென்று தீர்மானித்தார்.

மேற்காரிய மென்ன செய்யலாம்? அடுத்த தடவை பார்த்துக்கொள்ளலாமா, அல்லது வேறு ஏற்பாடுகள் செய்யலாமா? இனிமேற் காலதாமதஞ் செய்வது நன்றாயிராது. வேறு என்ன செய்வது? செட்டியார் வெகுநேரமாலோசித்தார். நாட்டுக்கோட்டையாண்டிங்கடன்வாங்கிச் சுப்பையருக்குக் கொடுத்து, பணத்தைத் தான் வாங்கிக்கொண்டு போவதே நலமென்று உத்தேசித்தார். சுப்பையர் அவ்வளவு அதிக வட்டி கொடுக்கமாட்டேனென்றாலோ—என்னவோ, பார்த்துக்கொள்வோம். இவ்வாறு ஒரு முடிவு தன்மனத்திற் செய்துகொண்டு செட்டியார்,

“ஐயரே, ரெண்டுபேருக்கும் லொருவா இன்னொன்று செய்யலாமா?”

“என்ன?”

“கடன் வாங்கிக்கொடுக்கிறேன் குடுக்கிறீரா?”

“அதெல்லாம் ஏதுக்கு ஜெயிலுக்குப் போறேன்னா.”

“சும்மாப் பேத்தாத்திங் காணம்”

“என்னது?”

“பாப்பரா இருந்துக்குட்டி”

“அப்படித்தான்; வேறு என்ன வழி?”

“சொப்பனதலெகூட உம்மெ ஜெயிலுக்கனுப்பிக் கணமனுநெனச்சில்
லைங் காணும் சம்மா பேசுநீர். நான் என்னு, சொல்றேன்னு, அ.ரு.ரா. மனி
கைலே கடன் வாங்கித் தாரேங்காணும்”

“வட்டி ரொம்பக் கேழ்ப்பனே”

“அது என்னுச்சிம் போய்ட்டிப்போகிறது. அதுபார்த்துக்கட்டுமாய்ய”

“நீர் லொருவாத்தஞ் சொல்நீர் குடுக்கிறவனுக்குன்னு, தாவே தீந்து
போகிறது”

“அடுத்த வர்சம் வெளொஞ்சிச்சானு எல்லாக் கடனும் அடெச்சுட மாட்
டும்”

“அதுருக்கட்டும். என்ன வட்டி கேட்பன்”

“ஒன்றை தான்”

“அவ்வளவா?”

“ரொம்ப மலுவுல்ல இப்போ”

“முன்வட்டி இடுத்து னுடுவனே”

“அது இல்லாமோ நாட்டுக்கோட்டையான் யாவார முண்டா?”

“ரெண்டாயிர ரூபான்னு வாங்கணம்”

“ஆமாஞ்சாயி ஆமாம்”

“அடே அப்பாடா”

“இல்லாட்டி வேற ஏதாச்சிம் ஏற்பாடு பண்ணுங்க”

“சரி பாரும்”

செட்டி இவர்களை அழைத்துக்கொண்டு போய், அ. ரு. ரா. செட்டியா
ரண்டை போனான், வெகு நேரம் தகரார் நடந்தது. கடைசியாக இராமசா
மி செட்டியார் கையொப்பம் வைப்பதாக ஒப்புக்கொண்டதனால், சுப்பைய
ருக்குக் கடன்கொடுப்பதாக நாட்டுக்கோட்டைச்செட்டி ஒப்புக்கொண்டான்.
சுப்பையர் பணத்தை வாங்கி இராமசாமிசெட்டியாரிடங் கொடுத்துவிட்டு
மீதி இருந்த 97-ரூபாயை எடுத்துக்கொண்டு, அஸ்தமயமாகுஞ் சமயத்திற்
கும்பகோணங்கடை த்தெரு வழியாகப் போய்க் கொண்டிருந்தார்.

அவர், இதுவரையில் நடந்த செல்லாவற்றையு மறந்தார். கடைத்தெ
ருவிலிருந்த சமாள்களெல்லாவற்றையும் வாங்கிவிட வேண்டுமென்ற அவாக்
கொண்டு, ஒரு சாமானைப் பார்த்தவுடன், அது இருந்தால், தன் மனைவி சந்
தோஷப்படுவாள், என்கிறார்;. இன்னொன்றைப்பார்த்துத் தனது பெண்
அது வைத்துக்கொண்டு சந்தோஷப்படுவாள் என்கிறார்; மற்றொன்றைப்பார்
த்துத் தனது சிறு குழந்தைக்கு அது வாங்காமற் போகக்கூடாது என்கிறார்.
இவ்விதமாகச் சிறிதேனுஞ் தனது ஸ்திதியைப்பற்றி யோசியாமல், தான்
கண்டதை யெல்லாம் வாங்கிக் கொண்டிருந்தார். ஒவ்வொன்றையும் வாங்கி
வாங்கி அம்மாஞ்சியிடங் கொடுத்துப் பார்க்கச் சொல்வார், அம்மாஞ்சி,

கிருதயுகத்து மனுஷ்யர். அவருக்கு எதைப்பார்த்தாலும் புதிதாய்த்தோன்றுகிறது. வாங்கவேண்டுமென்ற ஆசையு மிருக்கிறது. ஆனால் எல்லாம் விலை அதிகமாயிருந்தனவென்ற எண்ணத்தில், ஒன்றையும் வாங்கவில்லை. சுப்பையரோ,

“கண்ணுக்கு நன்னூர்க்கோல் யோடா? அதைச் சொல்லு. வெலெகடக்கறது” என்றார். அம்மாஞ்சி

“நன்னூத்தான்ருக்கு” என,

“நாயகர்வாள்! வெலென்ன” என்று கடைக்காரனைச் சுப்பையர் கேட்டார்.

“ஐயாக்குத்தானே”

“ஆமாம்”

“ஆனா இரண்டு வெலை சொல்லப்படாது. ஏன்டா ஐரிகை மொக்குக் கட்டின பட்டிச்சேலெல்ல”

“ஆமாம்” என்றான் அவன் குமாஸ்தா.

“ஆனா சரி. இருபத்தஞ்சு ரூபா குடுங்க”

“அடே அப்பாடா”

“என்ன” என்று நாயகர் சிரித்தார்.

“ஆனெவெலெ, குடெரெவெலென்னா சொல்லரான்; சொல்லிக் குடுங்கோன்னா”

“அப்பறஞ் சொல்றத்தைக் கேக்கறேன்”

“அம்மாஞ்சி, பத்தொன்பது ரூபாய் கொடு” என்றார் சுப்பையர்.

“சரிப்படாது சாமி”

“எட்டு சொல்றேன்” என்று சுப்பையர் சொல்ல அம்மாஞ்சி பணத்தை எடுத்துக் கொடுத்தார், அதை வாங்கிக்கொண்டு “வச்சுக்குங்கோன்னா”

“ஏது சாமி”

“நானேமுன்னெ இங்கே வரவேண்டாம்?”

“குசால வரங்க சாமி, இப்பொ கட்டாது”

“சரி இருபது ரூபாயா வச்சுக்கோம். இன்னிக்கு நரிமுகத்தலே முழிச்சீர்” என்று சொல்லிப் பணத்தைக்கொடுக்க, வியாபாரமு முடிந்தது.

கு. ரா. ஸ்ரீநிவாச ஐயங்கார்.

இராமானுசாசாரியர் சரிதம்.

இவர் அவதரித்ததைக்கேள்வியுற்ற திருமலைநம்பிகளும், ஸ்ரீபெரும்புதூர் க்கெழுந்தருளிக் கேசவசோம யாஜியாரைக்கண்டு அவர்க்குவந்தனை வழி

பாடுகளியற்றிப்பின், அவர் தம்புத்திரனையும் முகவொளிதிகழக்கடைக்கணித் தருளி 'இவன் அனைத்திலக்கணங்களாலும் நிறைந்தவன்; எல்லாநூல்களையும் கற்றுவல்லனாகுந் தன்மையுடையன்; ஆகலின், 'இனையபெருமாள் [லக்ஷ்மணன்] என்ற பெயர்க்குத் தகுதியானவன்' என்று பன்னிரண்டாநாளர் அவர்க்கு 'இனையாழ்வான்' என நாமகரணஞ் செய்தனர். பின்பு, அன்னப்பிராசனம், சவுளம், உபநயனம் முதலிய சடங்குகளையும் அதற்குத் தக்க காலங்களிற் தவறாமல் விதிப்படி நடத்தி, அங்கோபாங்கங்களோடும், பதக்கிரமங்களோடும் வேதங்களனைத்தையும், மற்றும் பதினான்குவித்தனையும் கற்பிக்க அவற்றில் தேறி, பதினாறுகலைகளாலும் நிறைந்த பூரணசந்திரன் போலப் பதினாறு சடங்குகளாற் பண்புற்றுப் பதினாறட்டைப்பிராயமுடையரானவாதே, பிரமசாரிமுதலோர்க்குத் துணைபுரியத்தக்க இவ்வாழ்க்கை என்னும் நல்வாழ்க்கையை மேற்கொண்டார்.

இங்ஙனமாகையில், பெருமாள்கோயில் திருப்புக்குழியின்கண் யாதவப்பிரகாசர், எனப்பெயர் பூண்ட ஏககண்டியான ஒரு தறவிஒருவர் பூர்வபுகழ் வேதாந்தம் கற்பிக்கின்ற ரொனச்செவியுற்று இவ்வினையாழ்வார் ஆங்கெழுந்தருளி, அவர்பக்கல் வேதாந்தவிழுப்பொருள் கேட்கும் எனையரோடிதாமும் ஒருவராய்க் கற்றுவாராநிற்க அவ்வளவில், மழலைமங்கலத்துக் கமலநயன பட்டநூதி அவர்தம் பத்திரியாகிய * பேரியிராட்டியாரிடத்தில், குரோதனவருஷத்திற் பெளர்ணமியும், திங்கட்கிழமையும், புனர்வசுநகூத்திரமும் கூடியசுபதினத்தில் ஒருபுத்திரருதிக்க அவருக்குச் சாதகன்மமாய்பிறகு அப்புத்திரருக்கு அம்மானுனதிருமலை நம்பி அங்கே எழுந்தருளிக்கமல நயனபட்டரைக்கண்டு அவர்க்குவழிபாடியுற்றிப் பின்பு அவர்குழந்தையையும் தமது தாமரைக்கண்களால் நோக்கி, 'இவன், எல்லாநற்குணங்களையுமுடையனாய்ச் சகலகலைகளையும் ஒதியுணர்ந்து வைதிகளுவான்' எனத்திருவுள்ளமுகந்தருளி, அம்மைந்தனுடைய தந்தையானகமல நயனபட்டரையுங்கொண்டு அப்புத்திரனுக்குக் 'கோவிந்தன்' என நாமகரணஞ் செய்வித்தார். இப்புத்திரரும், சவுளம் முதலிய சடங்குகளையாவஞ் செய்யப்பெற்றுக்கல்விக்கு உறைவிடமாய், கற்றோர்க்கு அணிகலனாய் விளங்கினார்.

இப்படி இருக்கையில், திருப்புக்குழியில் யாதவப்பிரகாசருடனே இனையாழ்வார் வேதாந்தம் பயில்கின்றாரென்று கேட்டிமிக்க ஆவலுடன் அங்குவந்து தாமும் வேதாந்தம் கற்கத்தொடங்கினார். இவ்வாறு கற்றுவருகையில் ஒருநாள் யாதவப்பிரகாசன் ஒரு வேதவாக்கியத்திற்கு மாறாகப்பொருள் கூற இனையாழ்வார் அதைத் தடுத்திச் சரியானபொருள் சொல்லி அந்த

* இப்பெரிய பிராட்டியார் இவ்வினையாழ்வருக்குச் சிறியதாய்.

† அஸத்தியத்தினின்றும் வேறுபாது; அஞ்ஞானத்தினின்றும் வேறுபட்டது [பிரமம்] சந்தியமாகிய குணமுடையது; ஞானமுடையது [பிரமம்]

ஸந்நியாஸி அவரை மருட்டினார். அப்பால், இனையாழ்வார் ஒருநாள் யாதவப் பிரகாசருக்கு எண்ணெய் தேய்த்துக்கொண்டிருக்கையில் வேறொரு வேதவாக்கியத்திற்கும் தகுதியற்ற பொருளொன்றுரைக்கஅதுகேட்ட இனையாழ்வார் துன்புற்றுக் கண்ணீர்மல்க, அக்கண்ணீர் யாதவிப்பிரகாசருடைய தொடையில்வீழ்ந்தது. வீழ்ந்த அக்கண்ணீர் அவர்தம்தொடையில் தீப்போந்தகட அவ் யாதவப்பிரகாசர் பதறிக் குலைகுலைந்து இனையாழ்வார் முகம் நோக்கி, நீர்து யரமுற்றுக்கண்ணீர்மல்கியது என்னே? என்ன, அவர் 'நீவிர் தக்க பொருள் கூறாது மாறு கொளக்கூறியவரே எனக்குக்கண்ணீர்மல்கிறது' என்றார். இங் னனக்கூறக்கேட்ட யாதவப்பிரகாசர் இனையாழ்வார்பக்கல் கமிஞ்சிற்றங்கொண்டு, 'யான் சொல்லியபடி கேட்கவிருப்புளதேல் வாசித்திரும்; இன்றேல் விட்டுச்செல்லும்' என்றார். பிறகு, இருவரும் சிந்தைகலங்கித் தவிர்ந்திருக்க, யாதவப் பிரகாசர்தம்முடைய மாணக்கருள் தமக்கு இயைந்தவரையழைத்து ஏகாந்தத்தில், 'நீங்கள் யான் சொல்லியபொருளே தகுதிஎன்றிருக்க, இவ்வினையாழ்வார் ஒருவருமே தடுத்துப் பேசுகின்றார்; அவராலேநமது அத்துவிதக்கொள்கை குறையும், இவர் முடியும்விரகென்னே?' என்று கேட்க, அவர்களும் பலபடி படும்வகைசொல்லயாதவப் பிரகாசரும் சிஷ்யர்களை நோக்கி நீவிர் சொல்லும்செய்கைகள் யாவும் பழிபாவாங்கட்குக் காரணமாகும்; அவைவாராமலும் நினைத்தபடிகூடவும் * மணிகர்ணிகையில் இவ்வினையாழ்வாருக்கு மரணமுண்டாக்குகையே எனதுகருத்து' என்ன, அவரும் அங்ஙனே சம்மதித்துத் தூரியோதனன், த்ருமபுத்திரர் முதலோர் திறத்துப் பெரும்பகைகொண்டு அவர்களை அரக்குமாளிகையில் இருத்திக்கொளுத்தக்கருதியது போலவே, இனையாழ்வாரையழைத்து 'நீர் இங்கில்லாவிடில் எமக்கொருகுறைவாயிருக்கின்றது; ஆதலின் முன்போலவே வேதாந்தத்தைத்தடையின்றிப் படித்துவாரும்' என்று நன்மையுரைத்து அவரைவசப்படுத்தி, ஒருநாள் கங்காயாத்திரை செய்வதாய்த் தீர்மானித்துப் புறப்பட்டுச்சென்று வழியில் தங்கியவிடங்களில் இனையாழ்வாரும், அவர்தம்பியரான கோவிந்தப்பட்டரும் ஒன்றுசேராவண்ணந்தடை செய்துகொண்டு மிக்கபகைமை பாராட்டியே யுபசரித்துச் செல்கையில் விந்தியப்பிரதேசத்திலே ஒருபள்ளக்கரையில் தடாக்கருமவயத்தராய் இனையாழ்வாரும் கோவிந்தப்பட்டருங்கூடிநின்றவாரே, அக்கோவிந்தப்பட்டர் அங்கு ஒருவருமில்லாமை கண்டு இதுவே தக்க சமயமெனக்கொண்டு, கங்காயாத்திரை செய்வதன் காரணத்தை அவர்க்குக் குறிப்பித்து அகன்றுபோகச்சொல்லித் தாம் ஒருவரே போந்தார்.

பின்னர், இனையாழ்வாரும் சிந்தை கலங்கி யவ்வழிவிட்டுக் குறுக்கே சென்று ஒரு மரத்தடியிலே நின்றுகொண்டு பார்க்க, அவ்விடம் வெம்பி பெரிகானமாய் நீர் ள்ழலற்றுப்,

* மணிகர்ணிகை—காசியில், கங்கைக்கரைக்கணுள்ள வொருதீர்த்தத் துறை என்ப,

* “பொருந்தார் கைவேனுதிபோற் பரற்பாய மல்லடிக்கட் குருதிசோர,
விரும்பாதகான் விரும்பிவெயிலுறைப்ப வெம்பசி நோய்கூர்”

என்றபடி வெப்பமான பரற்களையுடையதாய்க் கொடியதாபத்தைச் செய்யத் தக்க சூரிய கிரணங்களையுடைய தான ‘விந்தியாடவி’ என்ற அப்பெருங்காட்டிற் துணைசெய்வாரொருவருயிலராய் வழிதிக்கைத்து மதியெல்லா முள்கலங்கி வருந்தி நிற்கையில், ஆபத்தரகங்குண பகவான் வில்லும் வாளுங்கொண்டு மனைவியுடன்கூடி யிடர்செட வந்து அவர்தம் முன்னே தோன்றுவானாயினான். இனையாழ்வாரும் அவர்களைக்கண்டு கலக்கர்தீர்ந்து உள்ளந்தேறி, ‘நீங்கள் எங்கு நின்று வந்தீர்கள்; எங்குச் செல்கின்றீர்கள்?’ என்று கேட்டச், அவர்களும் ‘வடதிசையிற் சித்தாச்சிரமத்தினின்று வருகின்றோம்; இனி, † சத்தியவிருத கேஷத்திரம் செல்கின்றோம், என்ன, இவரும் ‘யானும் உங்களுடன் ‡ புண்ணியகோடி வர நினைக்கின்றேன்’ எனக்கூற அவர்களும், முன்னடியிட்டிச் செல்லவே இவரும் பின்னே செல்வாராயினார். இவ்வாறு அக்காட்டைக் கடந்து செல்லுமளவில், இரவியும் அக்கானகத்தின் வெம்மைக்காற்றாது மேற்கடலிற் குளிக்கச் சென்றான். இவர்களும் தத்தமக்குரிய மாலைக்கடன்களைக் கழித்தபின்னர், முடிவிலாவல்லிருளாய் முன்னடி தோன்றாமற் காளராத்திரியாய் நள்ளிருளானவாதே இனையாழ்வார்தாமும் அவர்களுடனே ஓரசலிருக்கத்தடியிற்றங்கியிருந்தார். அப்பொழுது அவ்வேடனது மனைவியும் நீர்வேட்கைகொள்ள அவனும் ஆங்கருகிலுள்ளபெருகுதற்கேற்றதொரு கிணற்றிலுள்ள நீரினைப்பொழுது விடியக்காட்டுவேள்ளன்றான். அதுகேட்ட அவ்வினையாழ்வாரும், ‘அந்தோ! பிறர்க்குதவிபுரிதலையே பேரணியாக்கொண்ட இவர்கட்குமுன்பின் தெரியாத இவ்விடத்துயான் செயற்பாலதென்னே!! என்று காலையில், || ‘கனவிருளகன்று’ ¶ ‘கீழ்வானம் வெள்ளென்ற வாதே கொழும்புலாணவிக் கூர்ந்தது குணநிசைமாருதம்’ ஷீசு § ‘அரியரிபென்ற பேரரவல் கேட்டெழுந்து காலைக்கடனைச்செய்து முடித்து வழிநடத்து மவர்களைத் தேடிக்காணமையால் திசைதோறு நோக்கிக் கூவிக் காலடிதோன்றியவழியே நடந்துவருமளவிற்கு திரவன் குணதிசைச் சிகரம்வந்தணைய நாடுகள் நன்றாய்த்தேற்றக்கண்டு, ‘நேற்றுநின்றகிலைக்கு இப்படியுமொருவெளிநாடுகாணப் பெற்றதே’! என்று பெருங்களிகொண்டு நாற்புறமும்நோக்க, அந்நோக்கினவிடத்துத் தோப்பும்கிணறும் அக்கிணற்றருகே நாவிரண்டு மனிதரும் நிற்கக்கண்டு இனையாழ்வாரும், அவர்களிடஞ்சென்று,

* பெருமர்ள் திருமொழி.

† சத்தியவிருத கேஷத்திரம்-காஞ்சீபுரம்.

‡ புண்ணியகோடி.

§ திருப்பள்ளியெழுச்சி.

¶

” ”

” ”

‘இஃது எத்தேசம்? எவ்வூர்? எந்தவிடம்?’ என்று கேட்க அவர்களும்விவரை நோக்கி “அந்தகர் தில்தமே இஃதென்ன புண்ணியகோடிவிமானம் முன்னே நிற்கக்கண்டிலீரோ?” என்றனர். அதுகேட்டஇவர் பேரானந்தப் பெருந் கடலில்மூழ்கி, இராமனது கணையாழிகண்ட சீதைபோலவும், ‘கண்டேன் சீதையை’ என்ற அறுமானது வார்ச்சையைக் கேட்ட இராமன் போலவும், மதுவனத்திற் புகுந்த குரக்கினத்தரசன் போலவும், கண்ணன் கழலிணை களையே மெண்ணி ‘எத்திரம்!’ என்ற ஆழ்வாரைப்போலவும், செவ்வனே அறியாது திகைத்துநின்ற தமக்குத் துணை செய்தவர்களையே திருமகனும் திருமாலுமெனக் கருதி மோகித்துக் கிடந்தார்.

பின்பு தாமே தம்மைத் தேற்றிக்கொண்டு, ‘அருச்சுனன்கூடத் திரிந்த கண்ணன் அவன்றன்னைத் தனது விசுவரூபத்தால் மயங்க வைத்தாற்போல என்னையும் தன் நீர்மையால் நெஞ்சம் வஞ்சித்து உருக்காட்டாதே பெரளித்து’ என்றின்னன பல மொழிந்து புலம்பிப் பிறகு பேரானந்தமடைந்து பெரியதொரு ராஜமாரக்கத்தாற் சென்று கோவிற்குறுகி அத்தியூரானது அடியினை வணங்கிக் கண்ணீர் மல்கல் மெய்சிலிர்த்தல் முதலிய மெய்ப்பாடடைந்து, அத்திருமால் தான் தோன்றி மறைந்ததன் காரணமறிந்து, அச்சாலேக்கிணற்றிலே பேரருள்ளருடைய திருவாராதனம் முதலியவற்றிற்குத் திருமஞ்சனங் கொண்டு வந்து சமர்ப்பித்து வருபவராயினார்.

தி. கோ. ஸ்ரீரங்காசாரியர்.

(இன்னும் வரும்.)

சந்தான குரவர்.

இனி யிவர்கள் திகழ்ந்த காலமியெனத் தீர்மானிக்க முயலுவமாயின் குறுக்கிடுங் கஷ்டங்களுக்கோ அளவில்லை. இவர்கள் இருந்தகாலம் அகத்தியர் காலமன்று, தொல்காப்பியர் காலமன்று, நக்கீரர் காலமன்று, வள்ளுவர் காலமன்று, சம்பந்தர் காலமன்று, சுந்தரர் காலமன்று, கச்சியப்பர் காலமன்று, கம்பர் காலமன்று; என்றாலும் இவர்கள் கால நிரணயத்திற்குவேண்டிய ஆதாரங்களைத் தேடிப்பிடித்தல் கிரமமே. நேற்றுத் திகழ்ந்த தாயுமானவர் சிவஞான முனிவராதி மகான்களைப்பற்றியே உறுதியாக் கூறுதலியல வில்லையே! சுமார் நூற்றைம்பது வருஷங்களுக்கு முன்னிருந்தனர் இருநூற்றைம்பது வருஷங்களுக்கு முன்னிருந்தனர் என்று உத்தேசமாய்ச் சொல்வாரையன்றிச் சாலிவாகன சகாப்தம் இந்த ஆண்டிற் பிறந்தார் அல்லது உயிர் துறந்தார் என்று குறிப்பிட்டுச் சொல்லக்கூடிய கல்விமான்கள்

1. சிவஞானபோதம் சகாப்தம்	1145.
2. சிவஞானசித்தியார் „	1175.
3. இருபாவிருபது „	1176.
4. உண்மைவிளக்கம் „	1177.
5. சிவப்பிரகாசம் „	1228.
6. திருவருட்பயன் „	1229.
7. வினுவெண்பா „	1230.
8. போற்றிப்பஃரொடை „	1231.
9. கொடிக்கவி „	1232.
10. நெஞ்சுவிடுதூது „	1233.
11. உண்மைநெறிவிளக்கம் „	1234.
12. சங்கற்பநிராகரணம் „	1235.

இவ்வாறாக ஒவ்வொருநூலுக்கும் காலத்தைக் குறிப்பிட்டு இரைத்திருக்கிறார். சாமானிய அறிவினர் இதனைக் காண்பராயின் உண்மையென்று நம்புவரே யன்றிச் சிந்தித்துச் சந்தேகிக்கமாட்டார். சகாப்தநாள் உத்தேசமாகவாவது குறிப்பிக்கப்பட்டனவோவெனில், அதற்கு அறிகுறி யொன்றுங்காணோம். ஆதலால் இப்பதிப்புரை காரண நோக்கி 'நூல்கூற்றுக்கு ஆதாரம் யாண்டு உளது?' என ஒருவர்கேட்டல் குற்றமாகாது. மற்று இம் முறையிலவர் ஆண்டுகளை பெண்ணியதற்குப் போந்த காரணங்களையும் அதிற் படும் குற்றங்களையும் விசாரிப்பாம். யாம் முன்னமே கூறியபடி சங்கற்ப நிராகரணகாலம் சகாப்தம் 1235-என்பது அந்நூலாலேயே பறிந்திருக்கிறோம். இவர்கால நிண்ணயத்தை யுற்றுநோக்குவமாயின்,

“உந்திகளிறு வுயர்போதஞ் சித்தியார்

பிந்திருபா வுண்மை பிரகாசம்—வந்தவருட்

பண்புவினா போற்றிகொடி பரசமிலா நெஞ்சுவிடு

வுண்மைநெறி சங்கற்ப முற்று.”

என்னும் பழுவெண்பாவிற்கு கூறிய நூல்வரு முறையைப்பற்றிப் பிந்தியொவ்வொரண்டாகச் சிவப்பிரகாசம் வரை தள்ளிக்கொண்டு போயிருக்கிறு ரென்பது தெளிவாயிருக்கின்றது. மற்றைப்படி இந்த முறையில்தான் நூல்கள் தோன்றினவென்பதற்கு என்ன பிரமாணம்? முறைதான் இதுவேயென்று வைத்துக்கொள்வோம். திருமூலர் ஆண்டிற்கொரு மந்திரமாக மூவாயிரந் தீருமந்திரம் கூறிமுடித்தார் என்று பெரியபுராணம் கூறுவது போல உமாபதியாரும் ஆண்டிற்கொரு நூல்செய்தார் என்பதற் காதா, மென்னை? உண்மை விளக்கத்துக்கும் சிவப்பிரகாசத்துக்கும் 51-ஆண்டு இடையீடு தந்தமை மத்தியில் மறைஞான சம்பந்தர் இருந்த காரணம் பற்றிப்போலும், இனி ஒரு சாலை மாணுக்கராகிய அருணந்தி சிவாசாரியர்

மனவாசசங்கடந்தார் என்னுமிருவருள் அருணந்தியார் தமது நூல்களை மற்றவர் உண்மை விளக்கமியற்றுமுன் இயற்றினார் என்றது எக்காரணம் பற்றி? இன்னும், அருணந்திசிவாசாரியர் மெய்கண்ட தேவரது குலகுரு வென்று ஐதீகத்தால் விளங்குகின்றதே. அஃது உண்மையாயின் மெய்கண்ட தேவரது பிதாவை வெண்காட்டுக்குய்த்த சகலாகம பண்டிதர் இவரேயல்லரோ? ஆயின், சிவஞானபோதத்துக்கும் சிவஞான சித்தியார்க்கும் இடையிற் கிடந்த காலம் 30 யாண்டு என்பது எங்ஙனம் பொருந்தும்? மெய்கண்ட சாத்திர முகவுரையிற் காணக்கூடும் காலக்கூற்றுக்கள் இவ்வித ஆக்ஷேபங்களுக்கிடந்தருதலின், உண்மையிலுண்மையாகிப் சங்கற்ப நிராகரணகாலமாகிய 1235-ஆம் சகாப்தமும் மற்றையவற்றைப்போன்றது தானே என்று மயங்கவேண்டி யிருக்கின்றது. இசற்கு மட்டுமாவது சங்கற்ப நிராகரணத்தில் வரும் அடியைக் காட்டி யிருப்பாராயின் நலந்தந்திருக்கும். இம் மட்டும் யாம் கூறியது மெய்கண்ட சாத்திர முகவுரைகாரர் மீதுள்ள யாதொரு துவேஷத்தினாலுமன்று, காலவறிவில் ஊக்கம் பிறந்திருக்குந் தற்காலத்திற் பிரமாணத்தோடு கூடி வராத ஆயிர விஷயங்களை எழுதுவதினும் பிரமாணத்தோடு கூடிய ஒரு விஷயத்தை நன்கு கூறித்தாமும் மகிழ்ந்து பிறரையு மகிழ்வித்தலே பெருமையுடைத்து என்று காட்டுதற்கேயாமென்க.

இனிச் சற்றுமுன் எடுத்துக் காட்டப்பட்ட வெண்பாவால் திருவுந்தியார் திருக்களிற்றுப் படியார் என்னும் நூல்கள் ஏனைய பன்னிரண்டோடுஞ் சேர்ந்து வருவனவென்பது தெள்ளிதின் விளங்கும். இப்பதினான்கையுமே சைவ சித்தாந்த சாஸ்திரமெனவும் மெய்கண்ட சாஸ்திரமெனவும் வழங்குவர். சைவ மென்பது ஆகமத்திற்குப் பெயராகலின் அதிற் பெறப்படும் சித்தாந்தமாகிய பதிபசு பாசமென்னும் திரிபதார்த்த லக்ஷணங்களை யெடுத்துரைக்கும் நூல்கள் சைவ சித்தாந்த சாஸ்திர மெனப்பட்டன. பெரும்பான்மை நூல்களுக்கு முசனூல் மெய்கண்ட தேவர் அருளிச்செய்த சிவஞானபோதமே யாகலின் மெய்கண்ட சாஸ்திரமெனவும் வழங்கப்பட்டன. மெய்கண்ட சாஸ்திர முகவுரைகாரும் இந்நூல்களுக்கும் காலஞ்சுட்டி யிருக்கின்றார்.

திருவுந்தியார் சகாப்தம்	1070
திருக்களிற்றுப்படியார்	1100
சிவஞானபோதந் தோற்றியகாலம் ச.	1145

என்று இவரே கூறினாராக, திருக்களிற்றுப் படியார் சிவஞானபோதந் தோன்றுதற்கு 45 ஆண்டுகளுக்குமுன் நிலவியது எனப்போதருகின்றது. அதற்கு 30 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர்த் திருவுந்தியார் தோன்றியதாம். இவற்றை எவ்வணம் நம்பி அங்கீகாரஞ் செய்வது? இத்தகைய காலவரையறை கூறுவோர் தமது வாக்கியங்கள் பெருநூல்களிற் கங்கமாய்க் காணப்படுதல்

பற்றி அவை சுருதி வாக்கிய மொப்பப் பிரமாணங்களாம் என எண்ணப்படும் என்று உறுதிசொண்டே யிங்நனங் கூறினாரோ வெனவும் ஓர் ஐயம் நிகழ்கின்றது. இவ்விதமாகக் காலவரைபறை செய்வோர் மெய்கண்ட சாஸ்திர முகவுரைகாரர்மட்டு மல்லர். '1800 ஆண்டுகளுக்கு முந்திய தமிழ்' என்பதைப்பற்றி ஒரு பிரபல ஆங்கில பத்திரிகையிற் றேன்றும் வியாசங்களும் இந்நீர்மையனவே. அவற்றுள், நக்கீரர், கபிலர், இடைக்காடராதி புலவர்களது காலம் வெகு தீர்மானமாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. உண்மையென்று கண்டவற்றை மட்டும் அடைமொழியின்றிக் கூறலாமே யொழிய, உத்தேசாதி வழிகளாற் பெறப்படுவனவற்றை உண்மையென்று பிறர் மயங்குமாறு கூறப்புகின் உண்டாகும் மோசம் அதிகம். தற்காலத்துக் காலவிஷயமாய் எது எழுதப்பட்டனும் அது ஆகாரத்தோடு தோன்றல் அத்தியாவசியகம்; அன்றேல், உண்மையும் பொய்யுங் கலந்து சஞ்சலம் விளைதற் கேது வுண்டாகின்றது.

இனி, திருவுந்தியார் திருக்களிற்றுப் படியார் என்னும் நூல்களையியற்றினார் யாவரென்றும் அவரைப்பற்றியுள்ள சரிதங்க ளெவையென்றுங் கூறுதலும் அவசியமே யாகலின், அவற்றையும் ஈண்டுத் தருகின்றும். திருவுந்தியார் அருளிச் செய்தவர் திருவியலூர் - உய்யவந்த தேவர்.

திருக்களிற்றுப் படியார் அருளிச் செய்தவர் திருக்கடலூர் உய்யவந்த தேவர் ஊர் எழுத்துப் பேர்களிர்ண்டு மொன்றே யாயிருத்தலினால் இவ்விருவரும் எதாவது ஒரு குரு பரம்பரையைச் சார்ந்தவர்களோ இவர்களுக்குள்ளும் குரு சீஷ சம்பந்தமுண்டோவெனச் சந்தேகித்தல்கூடும். சந்தேகித்தல் நியாயமே; இவர்களது குரு பரம்பரை விஷயம் எளிதில் விளங்குவதாயில்லை. திருவுந்தியார் செய்த தேவர் மற்றவர்க்காசிரிய ரென்பது திருக்களிற்றுப்படியாரிற் கரதலாமலக மென்னக் காட்டப்பட்டிருக்கின்றது. திருவுந்தியாரில் வரும் வாக்கியங்கள் பல திருக்களிற்றுப்படியாரில் எடுத்தாளப்பட்டன வன்றியும் முன்னையதன் விவரணமே பின்னையது என்றுநுணர்ந்து சொல்லலாம்.

அன்றியும், இவர்களைக் குறித்தொருகதை ஐதீகத்தில் வழங்கி வருகின்றது. திருக்கடலூர் உய்யவந்ததேவர் பூர்வ புண்ணிய மிகுதிப் பாட்டினால் ஞான சாத்திரங்கள் கற்றுப் பரிபக்குவ மடைந்து மெய்ஞ்ஞான குருவைக் கருதிக்கொண்டிருக்குங்கால் அவரைச் சந்தித்த ஒரு பெரியார் 'திருவியலூரிலே உண்மை ஞானமெய்திச் சிவானுபூதிச் செல்வராய் உய்யவந்த தேவர் என ஒருவர் வீற்றிருக்கின்றார், நீ அவர்பாற் செல்வையாயின் ஞானத்தைப்பெற்று இன்புறுவாய்' என்று கூறிக் திருக்கடலூரையவ்விடத்துக்குப் போகவிடுத்தார். இவரும் அப்பெரியார் பணியைச் சிரமேற்கொண்டு அவ்லூர்க்குச் சென்று தெருத்தோறும் விசாரித்தார், எங்கும் காணாது

திகைத்துக் கொண்டிருக்கு மவரைக்கண்ட ஒரு புண்ணியவான் 'ஏன் ஐயா மயங்கி நிற்கின்றீர்?' என இவரை வினவினான். இவரும் தமது விருத்தாந் தங்களை நன்கெடுத்துக்கூறவே, அவன் 'அவரிருக்கு மிட முதலியவற்றை நன்கு விசாரித்துக்கொண்டு வந்தீரல்லீர் போலும். சதுர்வருணத்தாரிருக் கும் வீதிகளிற்றேடி யவரைக்கண்டு பிடிப்பதெவ்வணம்? இவ்வழியாகச் சென்றால் அவரைக் காண்பீர்' எனக்கூறி ஓர் அசுத்தச் சந்து நெறியில் தேவ ரைத் திருப்பிவிட்டான். தேவரும் வழிநெடுக விசாரித்துக் கொண்டு செல் லுகையிற் சிலர் ஒரு கஷாப்புக்கடைபைக் காட்டி 'இதில் வியாபாரம் பண் ணிக்கொண்டிருக்கிற முதலாளிதான் ஐயா உம்முடைய உய்ய வந்த தேவர்' என்றார். இவரும் அது கேட்டு மனந் துணுக்குற்றுத் திகைத்து நின்றார். செய்வ தின்ன தென்று தோன்ற வில்லை. அருளுடையாரெல்லாம் அருவரு க்கு நீர்மையவாகிய புலாற்குவியலின் நடுவிற் சென்று தமக்குமுன்போ தித்த பெரியார் மொழியையே உறுதியாய் நம்பி நமஸ்கரித்தார். திருவிய லூர்த்தேவரும் அந்நமஸ்காரத்தை யங்கீகாரஞ் செய்துவிட்டுத் தங்காரிபத் திற் சுறுசுறுப்பாயிருந்தார். இவருக்கின்னும் சந்தேக மதிகமாயிற்று. கடைசியாக மரியாதையோடு போய்விடுவோம் என்று இவர் எண்ணி விடை பெற்றுக்கொள்ள எத்தனிக்குஞ் சமயத்தில் அவருக்கும் அன்றையவேலை முடிந்து கடை மூடுந்தருணமாயிற்று. திருவியலூர்த் தேவர் 'வந்தகாரிய மென்ன?' என்று கம்பீரமாக இவரை நோக்கிக்கேட்டார். தேவர்க்கிருந்த முகமலர்ச்சி அருணைக்கம் முதலியவற்றைக்கண்டு ஆந்தபரவசராய் 'அடி களிடத்தில் உபதேசம் பெற்றுக் கொள்ளுமாறு வந்தேன்' என்று சொல் லும் பொழுதே, தேவர் 'அறிந்துளேம் தாயிருக்கு மிடம். நமது கடையில் நிகழும் தொழில் முதலியவற்றைக்கண்டு விகற்பமா யெண்ண வேண்டாம். பக்குவமடைந்த ஆன்மாக்களாய்க் கீழான பிறப்பிப்பட்டு வருந்துவன வற்றை விரைவில் மேற்பிறப்படைவித்து வழிப்படுத்துமாறு நாமே அருள் வாளாற் செத்து கின்றோம்' என்று தமது நிலையை ஒருவாறு சுட்டி யிவ ரையாட்கொண்டார். உண்மையை விட்டுச் சொல்வோமாயின் திருவந்தி யாரை யொழித்துத் தெளிந்த வுணர்வுகருஞ் சாத்திரத் தமிழ் மொழியிலி ல்லை யென்றே சொல்லலாம். 45 மூவடித்தாழிசைகளால் விவகாரமுறையா னன்றி அதிதிவிர பக்குவர்க்கென்றேற்பட்ட குறுக்கு முறைபால் மேலான சிவஞானத்தைப் போதிக்கும் நூல் இதுவே. இனி, இந்நூலை முதனூலாக் கொண்டு 100-வெண்பாக்களால் ஒருவழிநூல் செய்த திருக்கடலூர்த் தேவர் தமது நூலை யெடுத்துக்கொண்டு தில்லை யம்பலத்துச் சென்று அரங்கேற் றித் திருக்களிற்றுப் படியில் வைத்த அளவில் களிறு பைந்நியிர்ந்து அதனை வரங்கி அம்பலவாணரது திருவடியிற் சமர்ப்பித்தது; அது கண்ட பெரியோர் அந்நூலைத் திருக்களிற்றுப் பாடியாரென்றனர் என்றும் ஓர் ஐதீகம் வழங்கு கின்றது.

மலர்தலை யுலகத்துப் பலதலைச் சென்று
 மாழ்குறு முயிர்களும் வீழ்வுறு சைவ
 நெறியினைச் சாத்திரத் தறிவுற விளக்கிய
 எந்தம் உய்ய வந்த தேவரும்
 பொய்கண் டகன்ற மெய்கண்ட தேவரும்
 கருணந்த தூல்புகல் அருணந்தி தேவரும்
 மோன மென்பது ஞான வரம்பெனு
 முதியோர் மாற்றக் கத்சேர் தேற்றமென்
 தந்நிலைத் தங்கிய பன்னுமறை ஞான
 சம்பந்த தேவரும் வெம்பந்த நீக்கும்
 உமாபதித் தேவரும் சமானமில் சூரவரென்
 றுள்ளி யவர்மொழி செள்ளு தமிழ்வாய்க்
 கற்றுங் கேட்டு மற்றுளந் தெளிந்து
 நிட்டை புரிந்துஞ் சிட்ட ராகுதல்
 அலைநின்ற மாந்தர்க்குத் தலைநின்ற கடனே

அனவரத விநாயகம் பிள்ளை.

உள்ளப்பயிற்சி.

1. நூலறிவு.

தற்காலங்களிற் புத்தகங்களின் மூலமாய்க் கல்வியறிவு பெரும்பாலும் புகட்டப்படுகின்றது. அறிவுக்குப் புத்தகங்கள் நிச்சயமாகவே மிக்க பயன்படத்தக்க வுதவிகள். கைத்தொழிற்பயிற்சிக்கும் நாகரீகத் தேற்றத்துக்குங்கூட அவை சிறிதளவு பயன்படும். ஆளுலவையனைத்து மொருபோதும் மனோபிவிருத்திக்கேற்ற முதன்மையான யியற்கை யூற்றுக்களாகா. இவைகளின்றி அமையாதனவாகிய கலைப்பிரிவுகளினும் இவைகளினுற்றல் மிகவும் பாரித்துரைக்கத் தகாதென்பது எமது கருத்து. எவ்வாறாயினும் மவைகள் புதுவது படைக்கு மாற்றலுடையன வல்ல. அவையனைத்துக் கல்வியறிவின் தேர்ச்சிக்குற்ற துணைக்கருவியாமே யன்றி வேறல்ல. தூரதிருவ்ட்டிக் கருவியும் அணுதரிசனியும் நமதாராய்ச்சிகளிற் புதிய புதிய நினைத்து மிராத ஆச்சரியங்களைப் புலப்படுத்துகின்றன. ஆளுலவைகளை யடிக்கடி பயன் படுத்துவதனால் மருண்டு, நாம் நமது கண்களை உபயோகிப்பதனு லெய்தும் பயனை நன்கு மதித்துப் பாராட்டாம லிருக்கக்கூடாது. இவ்விரண்டையும் டோலவே புத்தகங்களும் நமக்கு இயற்கையின் கூர்மையான முன்னறிவினு லுதவிகளாகக் கிடைத்திருப்பனவற்றோடு சேர்ந்த செயற்கைக் கருவிகளே யாம். உயிர் வாழ்க்கை, அனுபவம், தாமே சிந்தித்தல், உணர்தல், அறிந்து கொண்டபடி

நடத்தல், இவைகளே அறிவுக்கு முதன்மையுந் தகுதியுமுள்ள மூலங்களாகுமேயன்றி நூல்கள் அன்னணமாகாவாம். இவற்றைக் கைக்கொண்டொருவன் மேற்புகுவானாயின், புத்தகங்கள் அப்பொழுதே அவனது மனத்திற் பல வெள்ளிடைகளை நிரப்பித் தவறான வெண்ணங்களுட் பலவற்றைத் திருத்திக் குறைவாயின பற்பலவற்றையும் பூரணமாக்கும். ஆனாலொருவன் தான் மேற்புகுதற்கு வாழ்க்கையி லனுபவமில்லாதிருப்பானாயின் அவனுக்குப் புத்தகங்கள் உழுது நெகிழாத கட்டாந்தரையில் வீழாமாரியும், வெயிலும் போற் பயனற்றனவாம்.

காலநி ஆற்றினிற் றதும்பி மேலெழுஉம்
நூலைத்தா நதிமென நுவலு கோவதன்
மேலொரு வாய்ப்புன னீரின் வேட்கையை
யேலநன் கென்றென்று மினிதிற் றீர்க்குமால்.
அத்தகைய நிவடையவனெ ருத்தனே
மெத்தவுந் தூண்டிமேன் மேலு மோங்குறு
முத்தமச் சாத்திரத் துற்ற வன்மையை
நித்தமு முணர்தர னேரு மேயன்றே?

இஃது ஒருவாறு செய்யுண்டையி லமைக்கப்பட்டிருப்பினும் பொதுவானதொரு சிறந்த வுண்மையை அடக்கிக்கொண்டுள்ளது. தாதுக்கொன்றையேனும் பார்த்திராத மனித னொருவனுக்குத் தாது பரீக்ஷண சாஸ்திரம் துட்பப் பொருளை வெளிப்படுத்திக் காட்டாமையாற் பயன்படாத வாறுபோல, கவி சரிதமுள் செய்யுட்களும் வாழ்க்கை யென்பதின்ன தென்றறியாத கேவலவித்தியார்த்திகளுக்குப் பயன்படாவாம்; இனியவோசையிற் பழக்கமில்லாதானுக்குச் சங்கீதப் பிரசங்கமும் பயன் படுவதன்று; ஆத்தம பக்தியாதல் வாழ்க்கைத் தூய்மையாதல் இல்லாதவனுக்கும் வேதப்பிரசங்கங்களும் பயன்படாவாம். நூலறிவெல்லாம் பிரதிபலித்து எத்ரொலி போன்று புறவழித் தாய்வருகின்றது. மெய்யறிவு நினைத்தலாற்றலையுடைய ஆன்மாவின் னின்றும் உலராத வேருன்றி வளர்கின்றது. புறப்பொருள்களு ளெதனைத்தான் கொள்ளவேண்டினுங் கேவலங் கடன் கோடல் போலாது, உயிருள்ளவோ ரவயவியானது தன்மய மாக்கிக் கொள்ளுமாறு உட்கொள்ளுகின்றது.

II. ஊன்றிய நோக்கம்.

ஆதலான் வாலிபர்கள் கற்கத்தொடங்கும்போது நூழ் கூற்றினுணர்ச்சியையே யெப்பொழுதும் மேற்கொண்டு புகாமல், தங்களாலியன்ற மட்டும் விஷயங்களைப்பற்றிய நேர்மையான ஆன்றிய நோக்கத்தோடு படிக்கவேண்டுமென்று யாம் அறிவுறுத்துகின்றோம். “உற்று நோக்குதல் எவ்வாறு?” என்று தலைக்குறிப்பிட்ட சிறந்த நூலொன்று வரையப்பட்டுள்ளது. இம்மும் மொழிகளும் நம்முடைய கல்வித் தொடக்கத்திற் சிறந்த பகுதியில் நம்மை வழி நட

த்துங்கட்டுரையாகலாம். அற்றேல், இப்பகுதி அந்தோ! மிகப்பரிதவிக்கப் படத்தக்கவாறு, கவனிக்கப்படா தொழிகின்றது! மனத்தின் கண்ணே பல்வகைப்பட்ட உயர்ந்த வழகிய பொருள்களை மிகுதியாய் நிரப்புகள் மாத்திரையிலே யன்றி டொல்லாத் தொழில்களினு மிகப்பயன் படத்தக்க கண்களை யுபயோகப் படுத்துவது யாங்கு னென்பதையும் போதிப்பதனால் இயற்கை களெல்லாம் விசேஷ மதிப்புடையனவாய் வழங்குகின்றன. நமது கண்களை நன்றாகத்திறந்துகொண்டு போகும்போதே, ஒன்றையேனும் கவனித்துக் காண்கின்றே மல்லே மென்பது மிகவு மதிசயமே. இஃதெவ்வா நென்றாலோ, கட்பொறியும் மற்றையன போலப்பயிற்சியடைய வேண்டும். பழக்கக்குறைவானும், அடிமைத் தனமாய்ப் புத்தகங்கையே சார்ந்திருத்தலானும், இப்பொறிமழுங்கி மந்தமாகி, இறுதியில் தனதுயற்கைத்தொழிலையுள் செய்தற்கு இயலாததாய் விடுகின்றது. தாங்கள் காண்பன இன்னவென்றறியவும், கவனியா விடத்துக் காணத்தவறக்கூடியனவற்றைக் காணவுமே கற்பிக்கப்படும் பாடங்களனைத்தும் பள்ளிக்கூடங்களிலும் கலாசாலைகளிலும் முதன்மை யுள்ளனவாகக் கருதப்பட்டும். நிலைத்திணைப் பொருணூல், விலங்கியனூல், தாது டீக்ஷணசாஸ்திரம், பௌமிய சாஸ்திரம், ரசாயன சாஸ்திரம், சிற்பநூல், ஓவியநூல், நற்கலை, இவையனைத்தும் மிகப்பயன் படற்பாலனவாம். காட்சி யறிவு புகட்டுமிந்நூல்களின் இன்றியமையாத வுணர்ச்சி சிறிதேனு மில்லாமையால் மிக்க நூற் பயிற்சி வாய்ந்த சிறுவர்களுக்கு எத்துணையோ பலதேசங்களின் காட்சியும் ஒத்து நோக்குமிடத்துப் பயனிலவாயின!

ச. கி. சுந்தராசாரியன்.

பாரதஸாரம்.

பாண்டவர்கள் சந்நியாசியைப்போன்று பிணை யெடுத்துக்கொண்டு வந்து குந்தி கையிற் கொடுக்க அதை அவள் பாகம் செய்து இரண்டுகூறக்கி ஒன்றைப் பீமனுக்கும் மற்றொன்றைத் தானும் தன் மற்ற புத்திரர்களும் உண்டு காலங்கழித்து வருவார்களாயினர். ஒருநாள் பீமன் தவிர மற்றவர்கள் வெளியே சென்றிருக்கையில், அவர் தங்கியிருந்த வீட்டுப் பிராமணனும், அவர் தம்மனைவியும் மற்றவிரண்டு குழந்தைகளும் துக்கமுற்று, பிராமணன் தன்னை யாவது தன் மக்களிலொருவரையாவது அசுரனுக்குப் பலியிடல் வேண்டும் என்னலும் தன்மனைவி மற்றவர்களுயிரோடிருக்கும் வண்ணம் தன்னைப்பலியிட்டால் நலம் என்றனர். பெண் தான்போதல் நலமென்றனர். சிறு ஆண்குழந்தையோ, அறிவதற்குப் போதுமான வயது ஆகாதபடியினால், அக்கொடிய அசுரனைத் தான் ஒரு புல்லினைக் கொல்வதாகச் சாமர்த்தியாய்ச் சொல்லிற்று. அக்குழந்தையைக்கண்டு புன்னகை கொண்ட தாய் தந்தையரை நோக்கிக்

குந்தியானவள் இதற்கு யாது காரணமென வினவலும், பிராமணன் குந்தி தேவியை நோக்கி 'அம்மணி! இந்த ஊர்க்கருகில் ஓர் இராக்கத னிருக்கிறான். அவன் பெயர் பகாகரன். இவ்வூரில் முந்நாறு பிராமணர் வீடுகளிருக்கின்றன. ஒவ்வொருவரும் வருஷத்திற் கொருமுறை ஒரு வண்டி சாதம், ஒரு பிள்ளை, இரண்டு எருமைக்கிடா அவனுக்குக் கொண்டுபோய்ப் பலிவிடல் வேண்டும். அல்லாவிடில் இவ்வூர் அடியோடே போய்விடும். இப்படியாக வெகு நாள் நடந்துகொண்டு வருகிறது. நாளை என்னுடைய முறை. அதற்காடித்தான் ஏக்கம் கொண்டிருக்கிறேன்" என்று சொன்னதைக் கேள்வியுற்று, குந்தி தண்ணீர்து பிள்ளைகளை லொருவரை வண்டி சாதத்தையும் கொண்டுபோய்க் கொடுக்கச் சொல்லுகிறேனெனச் சொன்னான். அதற்குப் பிராமணன், "என் வீட்டில் விருந்தினராய் வந்திருக்கிறவர்களை யிப்படிச் செய்யச் சொல்லும்படியான அவ்வளவு கொடியவனல்லன் யான்" என்றான். "பிராமணர்கள் என்றும் காக்கப்படல் வேண்டும். என்னுடைய பிள்ளையாகிய இவன் (பீமனைச் சுட்டிக் காட்டி) மிக்க பலசாலி. அவனுக்கோர் ஆபத்தும் நேரிடாது" என்று சொல்லிப் பீமனை அழைத்து அவனிடம் இதைப் பற்றிச் சொன்னதும் அவனும்மிக்க உல்லாசத்துடன் போவதாய் ஒத்துக்கொண்டான். வெளியிற் சென்றிருந்த தருமர் வந்து நடந்ததைக் கேள்வியுற்று மனக்கிலேசமடைந்து தாயைச் சிறிது கடிந்தார். அதற்கவள் "அப்பா தர்மா! உன்குல தர்மத்தை மறந்தாய் போலும்! நம்மையடைந்த பிராமணனுக்கு உதவி செய்ய வேண்டிவதில்லையா? பீமனாற் செய்ய முடியும் என்றுதான் சொன்னேன். அவனுடைய பராக்கிரமமும் பலமும் உங்களுக்குத் தெரியா. மேலும் கூடித்திரிய தருமங்களில் அடுத்தவர்களைக் காக்கவேண்டுமென்பதும் ஒன்றல்லவா?" என்று சொல்லிச் சமாதானஞ் செய்தாள். ஏற்பாட்டின்படி பீமனும் இரண்டொருமை பூட்டிய ஒரு வண்டி சாதமுங் கொண்டு தானே வண்டியை ஒட்டிக்கொண்டு பகாகரன் இருக்குமிடஞ் சென்றான். இவனுக்கே பசியாயிருந்தது. இவன் பண்டியை ஆற்றங்கரையில் விட்டுக் கடாக்களை அடித்துத் தூத்திவிட்டான்; அவைகளும் வீட்டை நோக்கித் திரும்பிச்சென்றன. இவனும் தண்ணீரருகில் உட்கார்ந்து சாப்பிட ஆரம்பித்துவிட்டான். பண்டியிற் பாதியன்னமு மாயது. தனக்குப் பலிவரும் வருமென வழிபார்த்துக் கொண்டிருந்த பகாகரன் அது வரக்காணுது அது வழக்கமாய் வரும்வழி நோக்கி ஆற்றக்குச் சமீபத்தில் வந்து சேர்ந்தான். கடாக்கள் ஊர் சேர்ந்தவுடன் திகிலதிகமாய்ப்போய் அன்று முறைப் பிராமணனை ஊராரெல்லாம் வைய ஆரம்பித்து விட்டார்கள். அவனும் குந்திதேவியை ஒதுக்க ஆரம்பித்தான். அவள் பீமன் ஜெயத்துடன் வருவானெனச் சொல்லித்தேற்றியும் அவனுக்கும் நம்பிக்கை வரவில்லை. அவ்வூராரும் நகைத்தார்கள். மற்றெல்லோருடைய கதியும் எப்படியாமோ வென ஏக்கங்கொண்டு திகிலடைந்திருந்தார்கள். இஃதிப்படியிருக்க ஆற்றங்கரையடைந்து

அன்னத்தை யள்ளி அவாவுடன் நின்று கொண்டிருந்தவனைப் பகாசுரன் கண்டு நெருங்கி முதலில் ஓர் அறை ஒங்கி அனறந்தான், ஆயினும் பீமன் அவனைப்பார்த்த நகைத்துவிட்டு முன்னிலும் அதிகவேகமாய்ச் சாப்பிட ஆரம்பித்தான். பிறகு பகாசுரன் பக்கலிலிருந்த ஒரு மரத்தைப் பிடுங்கி பீமன் மீதெறித்தான். அதைத் தன்னிடது கையிற் பிடித்துக் கொண்டு பீமன் சாப்பிட்டுக்கொண்டே யிருந்தான். தனது பல்லை முதட்டையும் கடித்து ஏறட்டுப் பார்க்கும் பகாசுரனை நோக்கித் “தம்பீ! சற்றுப்பொறு, சாப்பிட்டு முடிந்ததும் வருகிறேன்” என்று சொல்லி, சாப்பாடு முடிந்ததும் நீரோடையிற் கைவாய் சுத்திசெய்து கொண்டு சந்தோஷத்துடனே திரும்பிக் கோபம் கொப்புளிக்கு முகத்தையுடைய பகாசுரனை எதிர்த்துச் சண்டைசெய்தான். இது இடும்பாசுர வதத்தினும் மும்முரமாயிருந்தது. கடையில் இராக்கத்தை அந்தரத்தெறிந்து அந்த உடலம் சிழ்விமுந் தருணத்தில் அதைத் தன் முழந்தாளில்வைத்து முறித்தான். பகாசுரனின்மாதிரியாய் மரித்தான். அரக்கன் சுற்றத்தாரை யழைத்து நரமாயிச பக்ஷணம் செய்வதை பொழியுங்களென அறிவுறுத்துப் பிறகு முந்நூற்று மங்கலம் சேறலும் இவனுடைய ஜயம் சற்றுமுன்னே யறிந்த அவ்வூரார் இவனை பெதிர் கொண்டழைத்து உபசாரம் செய்து அசுரன் அழிந்தானென்று அதிக சந்தோஷத்தை யடைந்து சுகமாகவாழ்ந்து கொண்டிருந்தார்கள். பாண்டவர்களும் சிலநாள அங்குறைத் திருந்தார்கள்.

முந்நூற்று மங்கலத்திற் பாண்டவர்கள் தங்கியிருந்தபோது ஒரு வயோதிக பிராமணன் அவர்களிடம் வந்து துருபதன் துரோணர் என்னுமிவர்களுக்குள் நடந்த விவாதத்தைக் குறித்தும் துரோணர் இவனை அவமானம் செய்ததற்காக அவரைக்கொல்லும் நிமித்தம் ஒரு பிள்ளையும் தன்னை ஜெயித்த வீரனாகிய அர்ச்சுனனுக்கு மனைவியாதற்கோர் கன்னிகையுமாகப் பெற்ற திட்டத்துய்மன் திரௌபதை இவர்களைப்பற்றியும் சற்று விவரமாய்ச் சொல்லக் கேட்டார்கள்.

முன் சொல்லிப்போனபடி வியாசர் திரும்பிவந்து பாண்டவர்களைப் பாஞ்சாலனுடைய பிராதன நகருக்குப்போம்படி சொன்னார். துரோபதை முற்பிறப்பில் தனக்கு நாயகன் வேண்டு மென ஐந்து தரம் கடவுளைப் பிரார்த்தித்ததாகவும் மறுபிறப்பிலே ஐந்து நாயகர் அவளுக்கு வாய்ப்பார்களென்று வரமீந்ததாகவும் சொல்லி அவள் சாய்வரத்திற் து அவர்களைப்போம்படி செய்தனர். அதன் பிரகாரமே அவள் ஐவர்க்கும் மனைவியாக வேண்டியிருந்தது. பாண்டவர்கள் பாஞ்சாலதேசத்திற்குப் போம்வழியில் ஒரு கந்தருவனுடைய விருப்பத்தின்படி தங்களுக்குத் தைமீயர் என்பவரைக்குருவாகக்கொண்டு அவரையும் தம்முடன் கொண்டு துருபதன் நகரை நேக்கிச் சென்றார்கள். அவ்விடத்திற்குப்போன அநேக பிராமணர்களுடன் சேர்ந்து சென்றார்கள்.

கல்குளம். குப்புசாமிமுதலியார்.

பகவத்கீதை.

ஸ்ரீபகவான் சொல்லியது:

2. கர்மபரித்திபாகம் (ஸந்நியாஸம்), கர்மயோகம் (சர்மாநுஷ்டானம்) ஆகிய இவ்விரண்டு மார்க்கங்களும் மோக்ஷசாதனங்களேயாம். அவற்றிற் கர்மயோக மானது கர்மஸந்நியாஸத்தை விடச் சிரேஷ்ட மானதாகும்.

[ஸந்நியாஸம்=சர்மங்களை விடுத்தல். கர்மயோகம்=கர்மங்களை ஆசரித்தல். இவையிரண்டும் ஞான முண்டாவதற்குக் காரணங்களாயிருப்பதனால் மோக்ஷம் விளைவிக்கக்கூடியவைகளேயான போதிலும், அவற்றிற் கர்மயோகமே சிரேஷ்டமானதென்று துதிக்கப் படுகின்றது. குறிப்பு.—கர்மயோகம் உண்மையான சர்ம ஸந்நியாஸத்தைவிட மேலானதென்று பகவான் சொல்லவந்தவ ரல்லர். உண்மையான கர்மஸந்நியாஸம், அஃதாவது, ஞானத்தடவன் கூடிய கர்ம ஸந்நியாஸமானது கர்மயோகத்தை விட மிகவும் மேலான மார்க்கமாம். ஆனால், கர்மயோகமானது கர்மஸந்நியாஸத்தைவிட சுளுவானதாயும் ஞானமில்லாத கர்மஸந்நியாஸத்தை விட மேலானதாயுமிருக்கின்றது].

[ஞானயோகம், கர்மயோகம் என்னுமிரண்டும் ஒன்றனுதவிமற்றொன்றற்கில்லாமலே மோக்ஷமளிக்கக் கூடியவைகளாயிருக்கின்றன].

3. எவன் துவேஷியானே, விரும்பானே, அவன் எப்பொழுதும் சந்நியாசியென்று அறியப்படத் தகுந்தவன் (எவனுக்குத் துவேஷமில்லையோ, விரும்பமில்லையோ, அவன் நித்திய சந்நியாசியெனப்படுவான்). ஓ பெரும்புயங்களை யுடையோனே! தொந்தங்களில்லாதவன் (புண்யம் - பாபம், நன்மை - தீமை முதலிய இரட்டைகளுக்கூட்படாதவன்) ஆயாசமின்றிக் கர்மபந்தத்தினின்று விடப்படுகின்றானன்றோ ?

[துக்கத்தையேனும் துக்கசாதனங்களையேனும் வெறுக்காமலும், சுகத்தையேனும் சுகசாதனங்களை யேனும் இச்சிக்காமலும் ஒருவன் இவ்விதமாகக் கர்மங்களைச் செய்து கொண்டிருந்தால், இராகத் துவேஷங்களுடன் கூடியவ னல்லனாகையால், கர்மஞ் செய்வோரையினும் அவன் எப்பொழுதும் சந்நியாசியாகவே இருப்பவனாகக் கொள்ளப்படத் தகுந்தவன். கர்மயோகியானவன் கர்மங்களை யாசரித்துக் கொண்டிருந்தாலும் இராகத்துவேஷங்களில்லாதவனாகையால் அவன் நித்திய சந்நியாசியெனப்படுவான்].

[கர்மயோகியாயிருந்து கர்மயோகத்தின்கண் அமர்ந்துள்ள ஆத்மா நுபவத்தினிடத்தே திருப்தியடைந்தவனாக, மற்றெதன் மீதும் விருப்பமேனும் துவேஷமேனும் (வெறுப்பேனும்) இன்றி நடப்பாராயின், அவன் நித்திய சந்நியாசியாவன்; எப்பொழுதும் ஞானநிஷ்டையிலிருப்பவனாவன்].

[இந்தச் சுலோகம் 'சந்நியாசம்' என்னுஞ் சொல்லினர்த்தத்தை விளக்குகின்றது. சந்நியாச மென்பது ஞானத்திற்கு அந்தரங்கமாகும்].

சந்நியாசமும் கர்மயோகமும் வேறு வேறு மனிதர்களா லறுஷ்டிக்கப்படத் தகுந்தனவாயும், பரஸ்பர விரோதமுள்ளனவாயு மிருக்கின்றமையால், அவற்றின் படன்களும் விரோதப்பட்டே இருத்தல் வேண்டும். அஃதன்றி, இரண்டு மார்க்கங்களும் மோக்ஷம் என்னு மொரே பயனை பெறப்படியளிக்கக்கூடுமெனின், பகவான் சொல்லுகின்றார் :

4. குமுந்கைகள் (அறிவினிகள்) சாங்கியத்தையும் யோகத்தையும் வேறு வேறென்று சொல்லுகிறார்கள் ; பண்டிதர்கள் (அறிவுடையோர்) அங்நனமுரையார். இவ்விரண்டு மார்க்கங்களிலொன்றை நன்றாயுஷ்டிப்பவன் இரண்டு மார்க்கங்களின் பிரயோஜனத்தையு மடைவான்.

[வேறு வேறென்று சொல்வதெனின், விரோதமுள்ள பிரத்யேகமான பயனைக் கொடுப்பன வென்பதாம். சாங்கியம், யோகமெனு மிரண்டிற்கும் மோக்ஷமே பயனாகும். ஆதலின், பயன் விஷயத்தில் விரோதமில்லை. ஞானத்துடன் கூடிய கர்ம சந்நியாசம் சாங்கியமென்பப்டும். ஞானத்திற்குச் சாதனமாகிச் சமபுத்தியுடன் கூடியகர்டமே யோகமென்பப்டும்.

'சந்நியாசம்' என்றும், 'கர்மயோகம்' என்றும் முதன் முதலிற் கேள்வி கேட்கப்பட்டது. ஆயினும், பகவான் 'சாங்கியம்' என்றும், 'யோகம்' என்றும் பேசுகின்றார். சந்நியாசமே சாங்கியமென்பதும், கர்மயோகமே யோகமென்பதும் (ஞானமுஞ் சமபுத்தியுங் கூடியவிடத்து), பகவானுடைய கொள்கையென்க].

[கர்மயோகம் ஞானயோகத்தை யுண்டாக்கு மென்றும், ஞானயோகம் ஆத்மாவ லோகனத்தை (ஆத்மாவைத் தரிசித்தல்) உண்டாக்குமென்றும் வித்தியாசமான பிரயோஜனங்களைச் சொல்லுவோர் பண்டிதர்களல்லர். இரண்டிற்கும் ஆத்மாவலோகனமே பயனாகும்].

[சாங்கியமும் யோகமும் அந்தரங்கங்களே யாதலின் விரோதமான வையல்ல.]

[சாங்கியம், யோகம் எனுமிரண்டையும்பற்றிச் சொல்லுகின்ற இரண்டாம் அத்தியாயம் 39-ஆவது சுலோகத்தைப் பார்க்க.]

மேற்கூறிய இரண்டு மார்க்கங்களிலொன்றை மாத்திர மறுசரிப்பதனால் இரண்டு மார்க்கங்களின் பயனையு மொருவனெப்படியடைவானெனின்:

5. எந்த ஸ்தானம் (நிலைமை) சாங்கியர்களினு லடையப்படுகின்றதோ, அது யோகிகளினு லு மடையப்படுகின்றது. சாங்கி

யத்தையும் யோகத்தையும் ஒன்றாய் எவன் தெரிந்துகொள்கின்றனோ, அவன் தெரிந்தவனாவான்.

[சாங்கிய ரென்போர் ஞான நிஷ்டர்கள், சந்தியாசிகள். அவர்கள் மோக்ஷமென்னும் ஸ்திதியை யடைகின்றார்கள். அதே ஸ்திதியோகிகளினாலு மடையப்படுகின்றது. இவர்கள் ஞானமடைந்து விரக்தர்களாகி அந்த ஸ்திதியை யடைகின்றார்கள். யாதொரு பயனையும் விரும்பாமல் (சிஷ்டாமிக ளாகி), தாம் செய்யுங் கர்மங்களை யெல்லாம் ஈசுவரனுக்கு அர்ப்பணம் செய்து, கர்மங்களை யாசரித்தல் ஞானப்பிராப்திக்கு உபாயமென்று கருதி, கர்மஞ்செய்வோர் யோகிகளாவார். பயன் ஒன்றாயிருப்பதனால் சாங்கியமும் யோகமும் ஒன்றே பென்று எவன் அறிகின்றனோ அவனே சரியாய் அறிந்தவனாவான்.]

[ஞானநிஷ்டர்களினு லடையப்படிம் ஆத்மாவலோகனமே கர்மயோக நிஷ்டர்களினாலு மடையப்படிம். இவ்வாறு பயன் ஒன்றாயிருப்பதனால் ஞானயோகம் கர்மயோகம் எனு மிரண்டும் ஒன்றேயாம், அஃதாவது, வைகல்பிகங்கள் (=ஒன்றையாசரித்தால் மற்றொன்றை யாசரிக்க வேண்டிய தில்லை.)

[யோகத்தினாலுங் கூட ஞானப்பிராப்தியின் வழியாய் ஞானப்பயன் அடையப்படுகின்றது].

6. ஒ பெரும்புயங்களை யுடையோனே (அர்ச்சுன)! ஸந்நியாஸ மென்பது யோகமின்றி அடைவதற்குச் சாத்தியமான தன்று. யோகத்துடன் கூடிய முனியானவன் சீக்கிரத்திற் பிரம்மத்தை யடைகின்றான்.

[கர்மமில்லாமல் ஸந்நியாஸ மடையது சஷ்டம். கர்மாறுஷ்டானஞ் செய்கின்ற ஞானியானவன் சீக்கிரமாய்ப் பிரம்மத்தை யடைகின்றான். இங்குச் சந்நியாஸ மென்று கூறியது பாரமார்த்திக (உண்மையான) சந்நியாஸத்தை யென்க; யோகம் என்பது வைதிககர்ம யோகமாம், வேதத்தில் விதிக்கப்பட்ட கர்மங்களை ஈசுவரார்ப்பணமாகவும் பயனைக் கருதாமலும் செய்தலாம். 'முனி' = ஈசுவரனது திருவுருவைத் தியானிப்பவன் (மனனஞ் செய்பவன்). இங்குப் பிரம்மம் என்பது இப்பொழுது சொல்லப்பட்ட சந்நியாசமென்று (பிரம்மஞான மென்று) அர்த்தமாகும்; ஏனெனில், சந்நியாச மென்பது பரமாத்ம ஞானமே யாம் (பரமாத்மாவை யறிதலாம்). - தைத்திரீய உபநிஷத்து, 4-78: "நியாஸ இதி ப்ரஹ்மா, ப்ரஹ்மாணி பர : பரோ ஹி ப்ரஹ்மா."

யோகசாதனம் பெற்ற முனியானவன் சீக்கிரத்திற் பிரம்மம், அல்லது, உண்மையான சந்நியாசத்தை யடைகின்றான். உண்மையான சந்நியாசமாவது

பரமார்த்தஞான நிஷ்டையேயாம். ஆதலின், கர்மயோகமே சிரேஷ்டமென்று நான் சொன்னேன்.]

[பின் சுலோகத்தின்படி, கர்மயோகத்தைவிடச் சந்நியாசமே சிரேஷ்டமாகின்றது. இப்படி யிருக்க, கர்ம சந்நியாசத்தைவிடக் கர்மயோகமே சிரேஷ்டமானதென்று 5 - ஆம் அத். 2 - ஆம் சுலோகத்திற் சொல்லியது எப்படிப் பொருந்துமெனின், கேள் : கேவலமான கர்மசந்நியாசம், கேவலமான கர்மயோகம் ஆகிய இவை யிரண்டினில் ஏது சிரேஷ்டமானதென்று நீ கேட்டதற்குக் கர்மசந்நியாசத்தைவிடக் கர்மயோகமே சிரேஷ்டமென்று அதற்குத் தகுந்த மறுமொழி சொன்னேன். இப்படிச் சொன்னது ஞானத்தை யுத்தேசித்துச் சொல்லப்பட்டதன்று. ஞானானுபேக்ஷை யுள்ள சந்நியாசமே சாங்கிய மென்பது எனது அபிப்பிராயம். அதுவே பரமார்த்த யோகமாகும். வைதிக கர்மங்களை யாசரித்தல்கூட இதற்காகவேயாதலின், வைதிக கர்ம யோகத்திற்கு ஸந்நியாஸ மென்றும் யோகமென்றும் பெயராம். வைதிக கர்மயோகத்தினுற் சாங்கியம் விளைகின்றதென்பதை இந்தச் சுலோகம் உணர்த்துகின்றது.]

[கர்மயோகத்தை அநுசரிக்கிறவன் ஸ்வயமாய் ஆத்மாவை மனனம் செய்து, சுகமாகக் கர்மயோகத்தைச் சாதித்துக்கொண்டு, கொஞ்சக்காலத்திலேயே பிரம்மத்தை, அஃதாவது, ஆத்மஸ்வரூபத்தை யடைகின்றான். ஞானயோகத்தை யநுசரிப்பவன் மிகுந்த துக்கத்துடன் (சிரமத்துடன்) ஞானத்தைச் சாதிக்கின்றான். இவ்வளவு சிரமப்படவேண்டி யிருப்பதனால் ஆத்மாவை யடைவதற்கு வெகுகாலம் செல்லும்.]

[யோகமில்லை யெனின் மோக்ஷம் முதலிய பயன்கள் சித்திக்கமாட்டா. ஆதலின், சந்நியாசிக்குக் காமங்களை ஜயித்தல் முதலிய துக்கமே யன்றி வேறொன்றுமில்லை. மோக்ஷம் தவிர மற்ற பயன்கள் சில்லறைப்பயன்களாகையால் அவை பயன்களே யல்லவென்பது தாற்பரியமாம். பெரும் பயனை விளைவிக்கக் கூடியதற்குச் சொற்பமான பயன் பயனேயாகாது. இரத்தினத்திற்கு ஒருபிடி அரிசியைப்போலாம். யோகத்துடன் கூடின சந்நியாசம் பெரும்பயனை விளைவிக்கும். முனி=சந்நியாஸமுள்ளவன்].

7. கர்மயோகியானவன் பரிசுத்தமான மனமும் ஜயிக்கப்பட்ட தேகமும், அடக்கப்பட்ட இந்திரியங்களும் உள்ளவனாயும், எல்லாப் பூதங்களுக்கும் ஆத்மாவாயுள்ளதையே தனது ஆத்மாவாய் ஆக்கிக் கொண்டவனாயும் இருந்து, (அவன்) கர்மங்களைச் செய்துகொண்டிருந்த போதிலும் பற்றுள்ளவனாகான்.

[கர்மயோகம் செய்பவன் சித்தசுத்தியுண்டாகி மனதைச் சுவாதினப் படுத்திக்கொண்டு, இந்திரியங்களை ஜயித்து, எல்லாப் பூதங்களுந்தானாகவும்,

தான் எல்லாப் பூதங்களாகவும் பாவித்துக் கர்மங்களைச் செய்தால் அவன் அந்தக் கர்மங்களினுற் கட்டுப்படான்.

சரிமாய்ப் பார்க்கிறவன், அஃதாவது, நான்முகப்பிரம்மா முதற் புல்லீராகவுள்ள பூதகோடிக ளனைத்துக்கும் ஆத்மாவாயுள்ளதே தனது ஆத்மாவென்று அறிந்தவன் பற்றுள்ளவனாகான்; அவன் லோகஸங்கிரகார்த்தமாய் (உலகத்தவர்கள் கெட்டுப்போகக்கூடா தென்னு முத்தேசத்துடன் அவர்களுக்கு நல்வழி காட்டும் பொருட்டு) கர்மங்களைச் செய்து கொண்டிருந்தபோதிலும் அந்தக் கர்மங்கள் அவனைப் பற்றுவாம்.]

[கர்ம யோகியானவன் சாஸ்திர சம்மதமானதாயும் பகவதாராதனை ருபமானதாயு முள்ள சர்மங்களை யாசரித்துக்கொண்டு, அதனும் பரிசுத்தமான மனதுள்ளவனாகி, தான் கர்மங்களில் வேலைசெய்து கொண்டிருப்பதனும் சுலபமாய் ஜயிக்கப்பட்ட மனதுள்ளவனாகி, அதனாலேயே மற்ற இந்திரியங்களையும் கூட ஜயித்தவனாகி, தனது ஆத்மாவும் தேவர் முதலானோருடைய சரீரங்களிலுள்ள ஆத்மாக்களும் ஒருருவமுள்ளவர்க ளென்னும் ஆத்மயாதாத்திய ஞான முள்ளவனாகின்றமையால் எல்லாப் பூதங்களின் ஆத்மாவும் தன்னுடைய ஆத்மாவே, அஃதாவது, தனது ஆத்மாவைப்போல அவர்களும் ஞான ஸ்வரூபிகளே என்னும் ஞானமுள்ளவனாகி, ஆத்மாவல்லாததனிடத்து ஆத்மாபிமானப் பற்று உள்ளவனாகான்.]

[இந்தச் சுலோகம் 6 - ஆவது சுலோகத்தின் பிற்பகுதியை விவரிக்கின்றது. எல்லாப் பூதங்களையு மடைந்த பரமேசுவரன் ஸர்வபூதாத்ம பூதன் (பூதங்களுக்கெல்லாம் ஆத்மாவாயிருப்பவன்); அவனைத் தனது ஆத்மாவாயுள்ளவ னெனின், பரமேசுவரன் தன்னைச் சமீபத்திற்சேர்த்துக்கொள்வான் என்னும் ஞானமுள்ளவன்].

8. 9. தத்துவத்தை யறிந்தவன் (பிரம்ம ஞானி) கண்களி னுற் பார்த்து, காதுகளினுற் கேட்டு, தேசத்தினுற் பரிசுத்து (தொட்டு), மூக்கினால் வாசனையறிந்து, நாக்கினுற் புசித்து, கால்களினால் நடந்து, தூங்கி, மூச்சுவிட்டு, பேசி, மலமூத்திரங்களைத் தள்ளி, விஷயங்களைக்கிரகித்து, கண்களை மூடித்திறந்து இவ்வாறெல்லாம் செய்தபோதிலும் இந்திரியங்கள் இந்திரிய விஷயங்களிற் பிரவர்த்திக்கின்றன (செல்லுகின்றன) வென்று நிச்சயித்துக் கொண்டு, (பரப்பிரம்மமாகிய) நான் ஒன்றையுஞ்செய்யவில்லை யென்று சித்தசுத்திகொண்டு நினைப்பான்.

[ஆத்மாவின் உண்மைமான ஸ்வரூபத்தை, அஃதாவது, பரமார்த்தத்தை யறிந்தவனே தத்துவ ஞானியாவன். அவன் தத்துவத்தினிடத்தே மனதை நிறுத்தினவனாய் எப்பொழுது, எப்படி, மேற்சொல்லியவாறு நினைக்கவேண்டு

மெனின், “கண்களினும் பார்த்து, காதுகளினும் கேட்டு.....” — இவ்வாறு செய்து வருட்பொழுது என்று கொள்க.

இப்படி எல்லா வியாபாரங்களும் அகம்மங்களென்னு மெண்ண முள்ள வனுக்குக் கர்மமில்லை பெனுமறிவு உண்டாவதனால் கர்ம ஸந்தியாஸத்திற்கே அதிகாரமாம். அவன் கர்ம சந்தியாசத்திற் குரியவன். காணலில் நீரிருக்கின்ற தென்று எண்ணி அதனைக் குடிப்பதற்குப் போனவன், ஜலமில்லை யென்று தெரிந்தபிறகு தாகத்தைத் தணித்துக்கொள்ள அந்தக் காணலண்டை போகானன்றோ ?]

[தத்துவத்தை யறிந்தவன், ஞானமே ஸ்வபாவமாயுள்ள எனக்குக் கர்ம மூலமான இந்திரியம், பிராண முதலியவற்றின் சம்பந்தத்தினால் இப்படிப்பட்ட கர்த்தருத்தவம் (செய்தேனெனல்) உண்டாயிற்றே யன்றி அந்தக் கர்த்தருத்துவமானது ஸ்வபாவ சித்தமாய் ஏற்பட்டதென்றென்று நினைப்பான்].

[இவ்விரண்டு சுலோகங்களும் சந்தியாச மின்னதென்று சொல்லுகின்றன].

ஆயின், தத்துவ ஞானமில்லாதவன் கர்ம யோகியாய்க் கர்மத்தை யதுசரித்து வருவானாயின், அவனுக்குச் சொல்லுகிறார்:

10. கர்மங்களைப் பிரம்மார்ப்பணம் செய்து, ஆசைவிட்டு, (கர்மங்களைச்) செய்பவன், தாமரைமீது ஜலத்தினால் நனைக்கப்படாததுபோல, பாபங்களினால் தாக்கப்படான்.

[இந்தச் சுலோகம் கர்மசந்தியாசம் செய்யாதவனைக் குறித்துச் சொல்லுகின்றது. ஒரு சேவகன் தன்னுடைய எஜமானுக்காக வேலைகளைச் செய்வது போல, ஈசுவரப் பிரீத்யர்த்தமாய்க் கர்மங்களைச் செய்து, மோகநமென்னும் பயனைக்கூட விரும்பாதவன் பாபத்திற் குள்ளாகான். அவன் செய்யுங் கர்மங்களுக்குப் பயன் மனது சுத்தியாவதேயாம்].

[“பிரம்மம்” = பிரகிருதி. பின் சுலோகத்திற் சொல்லியபடி, கர்மங்களின் கர்த்தருத்துவத்தை, இந்திரிய ரூபமாய்த் திரிந்திருக்கிற பிரகிருதியினிடத்துவைத்து, பயன்களின் மீது ஆசைவிட்டு, “நான் ஒன்றும் செய்வதில்லை” என்று நினைந்து கர்மங்களைச் செய்பவன், தேகமே ஆத்மா என்று கொள்ளும் அபிமானமே ஸ்வரூபமாயுள்ள, பந்தத்திற்கு (கட்டிற்கு)க்காரணமாயுள்ள பாபத்திற்குள்ளாகான்].

[ஸந்தியாஸ் யோகத்துடன் கூடியவனே கர்மத்திற்குள்ளாகான் என்பது இந்தச் சுலோகத்தின் தாற்பரியமாம்].

11. யோதிகள் ஆத்மசத்தியின் பொருட்டுப் பற்றை விட்டுச் சரீரத்தினாலும், மனத்தினாலும், புத்தியினாலும், கேவலமான இந்திரியங்சுரீரத்தினாலும் கர்மத்தைச் செய்கின்றார்கள்.

[‘கேவலமான’ மமகாரமில்லாத. இந்த அடைமொழி சரீரம், மனது, புத்தி, இந்திரியங்கள் ஆகிய இவை யொவ்வொன்றிற்கும் சேர்க்கப்பட வேண்டும்.

கர்மங்களைச் செய்தல் ஈசுவரன்பொருட்டே யன்றிப் பயன் பொருட் டன்று என்றெண்ணிப் பயன் மீது பற்றைவிட்டு யோகிகள், அஃதாவது, கர்மயோகிகள் ஸ்வசுத்தியி னிமித்தமாய் (மனது சுத்தப்படும் பொருட்டு) க் கர்மங்களைச் செய்வார்கள். ஆதலின், நீ இந்த மார்க்கத்திற்கே உரியவன், உனக்கு இதில் தான் அதிகாரம். நீ கர்மமே செய்யக்கடவை].

[சரீரம் முதலியவற்றைச் சாதிக்கக்கூறாத கர்மத்தை, ஸ்வர்க்கம் முத லிய அனுபவங்களை யடைவோமென்னும் விருப்பத்தைவிட்டு, ஆத்மவி னிடத்துள்ள பழமையான கர்மபந்தம் நசிக்கும் பொருட்டிச் செய்வார்கள].

[பூர்வீகர்களுடைய ஆசாரம் இப்படிப்பட்ட தென்று இச்சுலோகம் தெரிவிக்கின்றது].

12. யோகபுத்தனா யிருப்பவன் கர்மத்தின் பயன்களை விட்டு நிஷ்டையி லுண்டான சாந்தியை (பாரமார்த்திகமான சித்த சாந்தியை) அடைகின்றான். யுத்தனல்லாதவன் காமத்தின் தூண்டுதலி னால் பயன்மீது ஆசைவைத்து கட்டப்படுகின்றான்.

[“ஈசுவரனுக்காகக் கர்மங்களைச் செய்கின்றேன், என்னுடைய பயனுக் காக வன்று” என்னும் சித்த சமாதான முள்ளவன் யுத்தனைப்படுவான். இப்படிப்பட்ட சமாதானத்தையடைந்து கர்மங்களைச் செய்கிறவன் முதலில் ஸ்வசுத்தி (அத்தக்கரண சுத்தி) யையும் பிறகு ஞானப் பிராப்தியையும், பிறகு சர்வகர்ம சந்தியாசத்தையும், பிறகு ஞான நிஷ்டையையும் அடைந்து கடைசியாய் மேர்க்குமென்னும் சாந்தியைப் பெறுகின்றான். காமத்தின் பிரேரணையினால் “எனக்குப் பயன் வேண்டும்” என்னும் எண்ணத்துடன் கர்மங்களைச் செய்வோன் பயனுக்குப் பற்றுள்ளவனுக்குக் கர்மபந்தத்திற் குட்படுகின்றான். ஆதலால், நீ யுத்தனாகக் கடவை].

[யுத்தனாகி, அஃதாவது, ஆத்மாவைவிட வேறான பயன்களின்மீது சபல மில்லாதவனாய், ஆத்மாவினிடத்தே முக்கியமாய் மனதுள்ளவனாய், கர்மத்தின் பயன்கள் மீது ஆசையில்லாமல், கேவலம் ஆத்ம சுத்திக்காகவே கர்மஞ்செய்து, நைஷ்டிக சாந்தியை (ஸ்திமமான ஆத்மநுபவரூபமான ஆனந்தத்தை) அடைகின்றான். ஆகையால், பயன் மீது விருப்பமில்லாதவ னாய் இந்திரிய ரூபமாய்த் திரிந்திருக்கிற பிரகிருதியினிடத்துக் கர்மங்களைச் சந்தியசித்த (விட்டு), நீ பந்தத்திலிருந்து தப்பிக்கொள்ளும் பொருட்டே கர்மங்களைச் செய்யக்கடவை].

[பரமார்த்த மறிந்தவனோ வெனின் அவன்]

13. எல்லாக் கர்மங்களையும் மனதினால் ஒழித்துவிட்டு, இந் திரியஜய மூள்ளவனாகி, செய்யாதவனும் செய்வியாதவனுமாய், ஒன்பது துவாரங்களுள்ள பட்டணமாகிய தேகத்திற் சுகமாயிருக்கிறான்.

[கர்மங்கள் நால்வகைப்படும் : நித்திய கர்மங்கள்=தவறாமல் அவசிய மாய்ச் செய்வேண்டியவை; ரைமித்திக கர்மங்கள்=அப்போதைக்கப்போது விசேஷகாலங்களிற் செய்கப்படுவன; காம்ய கர்மங்கள்=யாதேனும் பிரயோ ஜனத்தை யுத்தேசித்துச் செய்யப்படுவன ; இவை செய்கே தீரவேண்டு மென்னும் கட்டாயமில்லை ; நிஷித்த கர்மங்கள்=செய்யத்தகாவென்று மறுக் கப்பட்டவைகள்.

பரமார்த்த ஞானமூள்ளவன் மேற்சொல்லிய கர்மங்களை யெல்லாம் மனதினால், அதாவது, கர்மங்களில் அகரம்பாவனை யென்னும் விவேக புத்தியி னால், ஒழித்து, தேகம், வாக்கு, மனம் ஆகிய இவைகளின் வியாபாரங்களையும் விட்டு, ஆயாச மில்லாமல், சந்தோஷமான மனதுள்ளவனாயிருக்கிறான். தேகம், வாக்கு, மனம் ஆகிய இவைகளின் வியாபாரங் களில்லாமல்தி, அவனுக்கு ஆயாசமில்லை, மனது சாந்தமாயிருக்கும். ஆதலின் அவன் சந்தோஷமாயிருக்கிறான் என்று சொல்லப்பட்டது. அவனுக்கு ஆத்மாவைவிட வேறான பிரயோஜனமில்லை. அவனிக்கு மிடமாவது, தலையில் ஏழு தவாரங்களும், மல மூத்திரங்களை வெளிப்படுத்து மிரண்டு தவாரங்களும் ஆகிய ஒன்பது துவாரங்களோடு கூடிய சரீரமேயாம். இதற்கே ஒன்பது தவாரங் களுள்ள நகரமென்று பெயர். இந்த நகரத்திற்கு அதிகாரியாகிய தலைவன் ஆத்மாவாம்; குடிகளாவன ஐம்புலன்களும், மனதும், புத்தியும், இவற்றின் விஷயங்களாமாம்; இக்குடிக ளனைவரும் தங்களது பிரபுவாகிய ஆத்மாவுக்கு வெளிச்சங்கதிகளைத் தெரிவிக்கும் கரணங்களாம்; இவர்கள் செய்யும் வேலை யெல்லாம் பிரபுவின் பிரயோஜனத்திற் காகவேயாம். இந்தப் பட்டணத்தி லவன் தானாக ஒரு காரியமுஞ் செய்வனுமல்லன், செய்விப்ப வனு மல்லன்; இப்படிச் சுகமாயிருக்கிறான். தேகமே ஆத்மா வென்று நினைக்கும் அஜ்ஞன் (அறிவிலி) தேகத்தில் ஆத்மா இருக்கிறானென்று நினை யான்].

[கர்த்தருத்துவம் (செய்யும் அதிகாரம்) ஆத்மாவினுடைய பழைய கர் மத்தினு லுண்டாகிய தேக சம்பந்தத்தினால் வினைந்ததேயன்றி, ஸ்வரூப சித்தமாய் ஏற்பட்டதன் றென்னும் விவேகத்துடன் கூடிய மனதுள்ளவ னாகி, எல்லாக் கர்மங்களையும் ஒன்பது துவாரங்களோடுகூடிய சரீரத்திற் சந்நியசித்து (=ஒழித்து=கர்த்தருத்துவத்தை நிறுத்தி), தான் தேகத்தை யொட்டியிருக்கும் விஷயத்திற் பிரயத்னமின்றி, தேகத்தைக் கொண்டு செய் விபாதவனுய்ச் சுகமாயிருக்கிறான்].

தி. அ. ஸ்வாமிநாத ஐயர்,

சரித்திர விநோதாமிர்தம்.

(154-ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

இஃதென்னை ? புத்தகங்கள் பத்திரிகைக ளாதியவற்றின் மூலமாகத் தற்காலம் ஆங்கிலப்பயிற்சியு முடையார் சிலர், நம் நாட்டின் தமிழ்க்கவிகட் கும், கவிப் புத்தகங்கட்கும், அரசராசாரியர்கட்கும், ஏனைப் பலவற்றோடு தமிழுக்குமே கூடக் காலவள வுரைத்தாரேயெனின், அவர்கூறிய அவையா வு துட்பமதியுற * ஐரவரது உலக சிருட்டி வருடமாம் ஐயாயிரத்தினை யுட் கருதியவாறு குறிக்கப்பட்டன;—“அந்தோ! இவர்க்கு யுகங்கள் சம்மதமின்றாயினவே! அஃதங்நனமே யாயினும், வேதங்களு மிவர்க்குடன் பாடின்றாயினவே! யாதுபுக!” என்று பகருவாரும்,—

—நூனபோதினியுள் வித்துவான் திருமயிலைச் சண்முகம்பிள்ளை யவர்களே போல, அவர் கூறுங்காலங்களை யுரையாம லுரைத்து, இடியாமலிடித்துக் கண்டிப்பாரும், அங்நனமே அவர் கூற்றை யெடுத்துரையாம லிரங்கி வருந்தியபோக்கில், நாலாயிர ஐயாயிர வருடத்தின் பிற்பட்டதேதமிழ், என்ற கருத்தொன்றைமாற்றி, அதன் மூலமாக ஏனைய வவர்கூற்று மழிய வெனக்கொண்டு,—‘நெடியோன்குன்றைமுந் தொடியோள் பௌவமும்’ என்னுஞ் சிலப்பதிகாரச் செய்யுட்கண் ‘முதலுழி யிறுதிக்கண் தென்மது ரையகத்துத் தலைச்சங்கத்து’ என அடியார்க்கு நல்லாருரைத்ததனும், அகத்தியத்தை இலக்கணமாகக் கொண்டாராய்ந்த முதற்சங்க மிருந்தகாலம், ஆதிகற்பத்தில் கிருதயுகத்துப் பிற்பகுதியென்க; அகத்தியம் தொல் காப்பிய மென்னு மிரண்டனையு மிலக்கணமாக வுடைய இடைச்சங்க மிருந்தகாலம் ஆதிகற்பத்தில் திரேதாயுகத்து முற்பகுதியென்க; என்னை? ‘இரண்டாம் ஊழியதாகிய கபாடபுரத்து இடைச்சங்கத்து’ என்று அடியார்க்கு நல்லார் உரைத்ததனும், இச்சங்க விலக்கணங்களுள் ஒன்றாகிய தொல்காப்பியம், வாதராயண முனிவர் தோன்றி வேதந் துறைசெய்த காலத்திற்கு முன்னரேயே செய்யப்பட்டுள்ளது என்பது போதரத் தொல் காப்பியச் சிறப்புப்பாயிர வுரைக்கண், “இவர் இந்நூல் செய்தபின்னர் வே தவியாசர் சின்னூட்பல்பிணிச் சிற்றறிவினோர் உணர்தற்கு நான்கு கூறாக இவற்றைச் செய்தார்” என்று உச்சிமேற் புலவர்கொள் நச்சினுர்க்கினியர் உரைத்தமையானும், வேதவியாசர் கூறுசெய்தகாலம், ஆதிகற்பத்துத் துவா பரயுகமென்பது கந்தபுராணத்தார் கருத்தாகலானும், அதுவே எஞ்சை வசித்தாந்த பானுவாகிய ஸ்ரீலஸ்ரீ ஆறுமுகநாவலர் பெருமர னவர்கட்குந் துணிபாக லானுமாம் இவற்றானும், ஏனைய ஆசிரியர்கட்டுரைகளானும், தமிழ்

* (ie.) Those that have not paid deep attention to Astronomy, Astrology, Geology and the commentaries on the Bible by Cornelius à Lapide,

மொழி அநாதியே இறைவனா லருளப்பட்ட தொன்றென்பது தெற்றென வுணர்க" என்று தெளிப்பாரும்,—

—உத்தேசிக்குந் பல்லாயிர வருடங்களின்முன் கடலாழத்திற் பட்ட மதுரை வித்தீரண பாகநாட்டின் தமிழ்ச் செப்பேடுகளும், அக்கருங்கல் வெட்டுச் சாசனங்களும் ஆழத்திற் கிடைத்தனவே எனவும், இப்பிரிவு நாட்டினின்றே மானிடர் ஆதியிற் சிருட்டிக்கப்பட்டுப் பல்லிடத்தும் பிரிந்தகன்றனர், அக்கால் அவர்பாடை தமிழேயா மெனவும் விளங்கச் சொல்லுந்தோறுங் காரணங்காட்டி நிறுவி விளக்குறுமாறு காண்க, என்றுகூறுவாரும்,—

ஆ! ஆ!! உலகமுண்டாகி ஆறாயிர வருடமென்பதே சரியென்னுந் தங்கூற்றை மறந்து துணிந்து, ௨௨0௨ - வருடங்களுக்குமுன்னர் ஆதிசந்திர வமிசகுல பாண்டியர் தோற்ற மென்றுரைத்து மேலும் பொச்சாந்து, பத்தாம் பாண்டியனாகிய அனந்தகுண பாண்டியன் காலத்தில் இராமர் இலங்கையினையடைந்தாரென்று மயங்கிப்பேசுவர் சிலர்; இவண் மயக்கமியாதோவெனின்-திரேதாயுகமே இராமர்கால மாதவின் அதன் அந்தத்தே அக்காருக்கூர் வரவெனக்கொள்ளும், துவாபரயுகமாம் - ௮0௬0௪0 - வருடமும் நிகழ் கலிவருடம் ௫000-முக்குடவாம், எட்டிலக்கத்து அறுபத்தொன்பதினாயிரம் வருடங்களின் முன் அவர் வந்தாரென்று கூறியதாமே என்பதாம். என்னே? அவர்க்கது சம்மதமின்றே, சொற்பசாலமே இராமரெல்லை யென்பரெனின், அதனைவிட்டுக் கீர்த்தி விபூடண பாண்டியனும் நாற்பத்தாரும் பாண்டியன் காலத்துக் குறிக்கப்படும் சலப்பிரளயம் இவ்வீராயிர வருடங்களினிடையிற் சம்பவித்திலதாமென இவர் தெய்வ வாக்காகக் கொள்ளும் ஐரவர்களுடைய வாக்குக் கென்செய்வதென்க. அங்நனமன்று சலப்பிரளயமென்ப புராணதிகள் கூறியதைக் குறித்தேயன்றி அங்நன முண்டாயதென்ப தவர்க் குடன்பாடன்றே யெனின், குறித்திட்டாங்கு வேதத்தையும் இதிகாச கணிதாதிகளையும் நம்பார் கூற்றுக்கு யாங்கூறுவதென்னை? "திரையலித்து நீராடலாக வுரைப்பார்-உரையலித் தொன்றுஞ் சொல்லில்லை" என்னுமாறு அவர் கூற்றை யெதிர்த்துப்பேச வலியில்லேமெனக் கழிவாரு முளரா மென்றுகூறி, அங்நனே யசன் றுட்பத்தையறிந்தமைக, என்று உரைப்பாரும் உளர்.

இதுகிடக்க.—மகாகவியாகிய கம்பநாடர், சேரசோழ தொண்டைமாநாடுகட்கெல்லை குறித்த ஆங்குப் பாண்டியர் நாட்டிற்கு மெல்லை குறித்தார். அது,—

“வெள்ளா றதுவடக்கா மேற்குப் * பெருவழியாந்

செள்ளார் புனற்கன்னி செற்காகும்—உள்ளார

* இஃது மேற்குத்தொடர் மலைக்கணவாய் வழியாக மலையாளத்தில் அச்சன்கோயில் மார்க்கமுறாஉம்பாதை யென்பர்.

ஆண்ட கடல்கிழக்கா மைம்பத் தறுகாதம்
பாண்டிநாட் டெல்லை பதி”

என்பதாம். இவ்வமைப்பத் தறுகாதம், * காதமொன்றிற்குத் தற்கால ஆங்கில அளவையாம் † பத்துமைல் ஆகும். அங்ஙன மாகுங்கால்-ருசு0-மைலாம் பாண்டியன்றோ? இவ்வித்திரணத்தையும் அதாவதி தன்பெருக்குத் தொகையையும், ஏனைய நாடுகட்கு மவ்வாரும் வித்திரணங்கனையுங் சுவனித்து நோக்கச் சற்றும் அவ்விசாலங்கட்கிடமின்றிப் பொருத்தமில் பொய்யே யஃதாகும். ஆயினும் அம்மகாவித்துவான் காலத்துக்காதமொன்றிற்கு மைல் குறைவுற்ற கணக்காகவாவது, நாடுகடலாற் கொள்ளப்படாது ஒருவாற்றும் பூமி விசாலித்தாவது இருந்திருத்தல் வேண்டும். கம்பர் வேறு படித்தாம் பூர்விக அளவு குறித்திருப்பரோ, அஃது அக்காலத் தெவ்வாறு இருந்ததோ எனக் கொண்டாலன்றிக் கம்பர் காலத்தினும் அல்லது அதற்குப் பல வருடங்களுக்கு முந்தியுங்கூடக் கடம்பெருக்கிலதாமாகையின், தற்காலத் தரசர் வகுத்துக் கொண்டவாறு கடல் வித்திரணத்தை முட்படித்திக் கொண்டாவது சொற்றவெல்லை கூறப்பட்டிருக்கலாம், என்பதோர் வகைத்துணியும்,—

கீழன்மக் குறித்தாங்குப் பல்லாயிர வருடங்களுக்குமுந்தி, இப்போது இந்து மகாஸமுத்திரம் சிந்து மகாசமுத்திரம் என்னும் பெயரிய இந்து அல்லது சிந்துவானது ‡ சந்தத்தீவு கீழாக || மடிகாசகர்த்தீவு மேலாகக் கொண்டுகிடந்த இடையகன்ற § இலையூறியாவென்னும் பெயரிய தமிழ் நிலவளாகத்தைப் பெருகியழித் தாழ்த்தியதென ¶ ஏகல் சாத்திரியா ரிசைப்பதானும், “வடிவேலெறிந்த வான் படைபொறுது, பஃறுளியாற்றுடன் பன்மலையடுக்கத்துக், குடரிக்கோடுங் கொடுங்கடல் கொள்ள” எனச் சிலப்பதிகாரக் காடுகாண் காதையிற் கிடைப்பதானும், சொற்றதின் இளவேனிற் காதையிற், “நெடியோன் குன்றமுந் தொடியோள் பௌவமும்” என்றதற்கு “அக்காலத்து அவர்நாட்டுத் தென்பாலி முகத்திற்கு வடவெல்லையாகிய பஃறுளியென்னு மாற்றிற்கு மிடையே எழுதூற்றுக் காவடிவாறும், இவற்றின் நீர்மலிவானென மலிந்த ஏழ்தெங்கநாடும், ஏழ்மதுரைநாடும், ஏழ்முன் பாலையாடும், ஏழ்பின் பாலையாடும், ஏழ்குன்றநாடும், ஏழ்குண நாரையாடும், ஏழ்குறும் பனைநாடு மென்றும், இந்த நாற்பத்தொன்பது நாடும், குமரிசொல்ல முதலிய பன்மலையாடும், காடும், நதியும், பதியுந் தடநீர்நீர் குமரி வடபெருங்கோட்டின் காறும் கடல் கொண்டொழிசுலால்...” என்றுரையாசிரியர்

* காதம் எழரைமயில் ஐந்துமயில் எனவும் வேறுசுடிங் கூறப்படும். மலையாளக்காவதம்-கூட-மயிலாம். அடனை நான் கென்றுஞ் சாதாரணத்திற் கொள்ளுவர்.

† மைல்=Mile. ‡ Sunda Islands. || Madagascar. § La Morea. ¶ Pro. Haeckel.

அடியார்க்கு நல்லார் கூறுவதானும், நங்கவிச்சக்கிர வர்த்தியாருக்கு வெகு
சேய்மையாம் பூர்வத்தே யேற்பட்டிருந்த வெல்லையினை இவர்காலத்து மி
சைத்து வந்தபடியே கூறினரெனல் மற்றோர் வகைத்துணியும் ஆகலாம்.

சி. சாமிநாதபிள்ளை.

காணமற் போனதோர் ஓட்டை.

ஆசிரிய வணக்கம்.

கோவடிவே லேரணைமனங் கொள்பரிதி மாற்கலைஞன்
சேவடியே யெந்தந் திரு.

(1)

காப்பு.

எற்று தெண்டிரை யுவரிசூழ் திருப்புவி யதனி
லுற்று நோக்குத லுறுபய நுதவுமென் றுணர்ந்த
வொற்றை யாயலைந் தோடியு வொட்டையின் சதையெம்
மொற்றை வாளுல வைக்களிற் றருளினு லுரைப்பாம்.

(2)

நூல்.

வின்னு லாவுபூம் புனலகில் விரைமகிழ் சந்தா
ரெண்ணி லாசுவான் றேய்மரம் பலவெடுத் தெங்கு
மண்ணில் வானமு தாய்த்தவழ்ந் தோடியு வரைப்புக்
கண்ணு தற்பிரான் களித்தமர் காசிமற் றதன்பால்.

(3)

மேற்றி சைக்கணோர் வேனில்வேந் தரசுவீற் திருக்குங்
காற்ற சைவிலாக் கடுஞ்சுரங் கருதுவார் மனமு
மாற்ற லோடுகரண் பவர்கணு மதன்பெய ரொருகாற்
சாற்று வோர்தநா வும்புகைந் தழறரத் தயங்கும்.

(4)

ஈரில் சீனத்தி னுப்பணின் றெரிதருங் கோபி
நீறு சேரிதற் கொப்பன நிகழ்த்தன்மின் மினிவான்
வீறு சேரிந வியைப்பொரும் விளக்கொளி யுலகை
நூறு மங்கியை நிகரென நுவல்வதை மாணும்.

(5)

ஓடிவி னாயகன் பரத்தைபா லொழுதுவ துணர்ந்த
வடுவி லாமகண் மனமென வெதும்பியவ் வடவை
சுடுமெ னூத்தனைத் தூந்தலை புகவெருட் டியவக்
கொடுமை சாஸ்சுரத் தொருபகற் கொடுவழி யூடே.

(6)

கோங்கு விம்முகார்க் குழலுமைக் கொடியிடப் பாகந்
தங்கு பேரொளி விளக்கினுற் சமுக்கிலா மனத்தான்
பொங்கு மக்கமும் பூதியும் புனைந்தபொன் மேனிச்
செங்க லாடையான் சிவசிவ வெணுந்திரு வாயான்.

(7)

மண்பொன் மாதெனு மும்மடி மயக்கினின் மாழாந்
 துண்மை தேர்தலின் துழலும்புன் மாக்களை யொருவிப்
 பெண்ணை மாபலா வழைபொடு பிடவம்பா திரியா
 ரொண்மை தங்குகா னகவரை யுறுமுழை யுறைவோன். (8)

பைய ராமதி யணிமுடிப் பரமனின் ரூடச்
 செய்ய தாமரைத் தேவுதந் திருத்துணை யகன்று
 நையு மாதரார் நெஞ்சென நஞ்சென விதித்த
 வெய்ய பாலையுட் சென்றனன் விருப்புக்கைப் பிகந்தோன். (9)

செல்லு மெல்லையிற் செல்வவா ணிகர்வழிச் செல்வோ
 ரொல்லை நாற்புற மோர்தரு விழியினே ரிருவோர்
 வல்லை வந்தனர்க் கண்டனன் வணங்கினோர் வாழ்த்தி
 நில்லு மென்றவர் நிறுத்தியந் நிமலனு மொழியான். (10)

வேறு

ஐய நீவிரோ ரத்திரி நேடியே
 நையு தும்முள நானறிந் தேனதன்
 செய்ய காலினுஞ் சேர்வலக் கண்ணினு
 மெய்து மூனமுண் டோவெற் கியம்புவீர். (11)

என்ற வன்மொழி யேற்றவ ராமென்றார்
 துன்று முன்பற் துறந்ததுண் டோவென்றான்
 பின்றை யும்மதன் பெற்றியற் தேயென்றார்
 கொன்றை சூடி யடியவன் கூறுவான். (12)

வருத்த முற்றவர் காளய வாணத்தி
 நொருத்த லைப்பரத் துற்றது தேன்மற்றோர்
 பருத்த பாற்றினைப் பையமுண் டேயன்றோ
 கருத்தி னின்றதைக் கட்டுரை மின்னென்றான். (13)

சுரத மாயவ் விராவணந் தானெம
 தரவு சூடிய வண்ண லறிகுவா
 னிரித ரும்மதை யாண்டுணர்ந் தாயதன்
 விரி பெருங்கதை விள்ளு மறிவினோய், (14)

ஓற்றை யாழியந் தேரவ னெண்குடக்
 குற்றி டாமுனம் பற்ற வுணர்த்துவாய்
 பற்று நீக்கிய பண்பநின் னல்லருள்
 பெற்று னேமெனச் சொற்றனர் பேதையர். (15)

நீள்க முத்தினை நேடுபு வாடிய
 வாள்வி சித்த மருங்குடை வாணிகர்

கோள்வ லங்கொளுங் குன்றை வளைக்குமவ்
வேள்வ லங்கொள் விழிய னறிகுவன். (16)

கரிய வன்மலர்ப் புங்கவன் காணெணக்
கரிய வன்மிடற் றோன்கரி காணெனக்
கரிய வன்றிமி லத்திரி கண்டிலே
னரிய தும்மினன் துற்றவை கேட்டிலேன். (17)

பேய்வ னப்புடன் பெட்டு நடிக்குயிவ்
வேய்வ னத்துள் விசுரந்தகல் வீரினி
தாய்வு நிற்கட் கணிகல னூருள்
வாய்த னக்கணி வாய்மையே யென்பரால். (18)

பொய்யு ரைப்பவர் போனக மின்றியே
வெய்ய வாரழற் கும்பியின் வீழ்வராற்
செய்ய வொட்டைகண் டேனெனச் செப்பியா
னைய கோநர காழ்ந்தஞ ரெய்துவேன். (19)

வேறு.

என்றவுரை கேட்டவ ரிமைப்பொழுதி னிற்பாய்ந்
துன்றனது செங்குருதி யோடுகுட ருண்ணத்
துன்றுமிடை வாள்கொடு துணிப்பரின தாகம்
கன்றெனவி நின்றபுலி யேற்றினை நிகர்த்தோய் ! (20)

மந்தநகை மாவன மயூரநடை வான்சே
ரிந்துவத னத்தளெழி லின்பவலி பங்கா
ரெந்தையெமை யாளுடைய வீசனடி சாரும்
பந்தமிலி தன்படிவங் கொண்டபடு பாவீ ! (21)

வன்மைய விரண்டுதிமி லெந்தமய வானம்
பன்மணி பரித்தொருவும் பான்மையத னானீ
சின்மதி தூரப்பவத னைக்கயவு செய்தாய்
பின்வருவ தெண்ணிலைகொல் பித்துடைய பேதாய் ? (22)

மன்னுகதிர் கால்வயிரம் வானவுடு மாணும்
மீன்னிவெயில் வீசுமர விந்தமணி வெய்யோன்
பன்னியெனுஞ் செம்பதூம நாயகி பயந்த
நன்னரொளிர் முட்டையென நாற்றிசையு நாதும். (23)

வானவர் பிரானுயிர் வதைத்தவல னாக
மீனுமணி யாறுட னீரண்டுடனெ ரொன்று
மேனனி விளங்குமொளி மிக்குவிடு கோள்கண்
மானுமெனு மாமணி யிழந்துமினும் வாழேம். (24)

வேறு.

என்றவர் செறுத்துரைத் திறைவன் பாலிதற்
கொன்றிய மனுவழி யொழுஞ் தண்டமாண்
டென்றென வொளிவிடு மின்ன கைம்முசுத்
தன்றவ வடைகுவான் ரூவி யீர்த்தன். (25)

மடிபிடித் தொருவன்மொய் வலிபற் றீர்க்கவும்
பிடர்பிடித் தொருவன்றன் பின்னிந் துந்தவும்
படர்புகழ்த் துறவியின் பரிசு தாம்பம
படர்கொடு செலுமுயிர்ப் பண்பு போலுமார். (26)

கடலுடைப் புவியினைக் காத்து வாழ்வெனைக்
குடையுடைக் கோவினைக் குறுகிக் கொற்றவ
கடுநடை யொட்டையைக் களவு செய்தவிச்
சடைமுடிக்க யவனைத் தகவொ றுத்தியால். (27)

எனக்குறை யிரந்தன ரெழில்கொள் வாணிகர்
மனக்குறை மாற்றுமம் மன்னர் மன்னனுந்
தனக்கெதிர் நின்றவத் தகைமை யாளனை
நினக்குறு வனவெவை நிகழ்த்து வாயென்றான். (28)

வேற்பிவற தருங்கொடி விழையுஞ் செந்துகிர்
வெற்பினை யுளத்திரீஇ விளங்கு சிந்தைய
னற்புத மவையுளா ரடைய வேயவண்
மற்புய மன்னனை வாழ்த்திக் கூறுவான். (29)

வையநின் னுணையின் வாழு மாறருள்
செய்யுமன் னவவொளி திகழும் வேலவ
செய்யவொட் டகம்வழிச் சேறல் கண்டிலேன்
கையத ரதனடிச் சுவடு சுண்டனென். (30)

வேறு.

துற்று வார்மணற் சுவடுகண் மெத்தெனத் தோய்த
லுற்று நோக்கியே யுடன்வரும் பாகரை யொருவி
யொற்றை யாயலைந் தோடிய வொட்டையென் னுணர்ந்தேன்
சுற்றை வார்சடைக் கண்ணுதல் கரியெனக் கறிதி. (31)

மன்ன கேட்டியம் மணற்சுவட் டினிற்சில நொய்தே
துன்ன லாலொரு காண்முட மாமெனத் துணிந்தே
னன்ன வட்டையி னடர்ந்திரு புடையினு மனைந்த
பன்ன மோர்புற மேயயின் நிருக்குமப் பரிசால். (32)

உன்னி யன்னதன் வலக்கணி லூனமென் றுரைத்தேன்
பன்ன மும்மிடையிடைச்சில கறிபடாப் பண்பின்

முன்னம் பல்வினென் நின்றென முன்னினென் முதல்வ
தன்ன மும்மறி யேனகைச் சரதமீ துணர்வாய். (33)

மற்று மோர்புடை மதுகர மிசைத்தலி னதன்மீ
துற்ற தோர்புறத் தேனென வுணர்ந்தனெ னொருபாற்
சுற்றி யாய்வுறு முறவியின் ரொடர்பினி லொருசார்
நெற்று வார்தினைப் பையென நிகழ்த்தினெ னினைந்தே. (34)

என்று ரைத்தவ னிணையடி மலரினி லிறைஞ்சி
மன்ற லந்தொடை மன்னனும் வணிகருந் தொழுதார்
பின்ற வின்றிய பெரியனுந் தன்னிடம் பெயர்ந்தார்
னென்று முற்றுநோக் குதற்கிறப் புலகினர்க் கிசைத்தே. (35)

முற்றிற்று.

ந. பலராம ஐயர்.

சமாசாரக் குறிப்புகள்.

சென்னைக் கிறிஸ்தவக் கலாசாலை வருஷோற்சவம்:—இது வருடந்
தோறும் நடந்து வருதல்போல் இந்த வருடமும் டிசம்பர்மீ 29-ஆம் தேதி
யன்று நடக்கும். அன்று காலையிற் பழையமாணக்கர் குழாங்கூடிப் பல விட
யங்களையும் பற்றிப் பேசுவார்கள். இடையிற் சிற்றுணவும் வழங்கப்படும்.
மாலையிற் பொதுக் கூட்டங்கூடி அதன்கண் பிரசங்கங்கள் செய்யப்படும்.

* *

மில்லர்சிலை:—இது நிகழும் டிசம்பர் மாதங் கழிந்தபிறகு 1901-ஆம்
வருடம் ஜனவரிமீ முதற்றேதியன்று புது நூற்றாண்டின் முதல் விடயமா
கத் திறக்கப்படும். அதனைத் திறப்பார் அதிமேன்மை தங்கிய சென்னைக் கவர்
னர் அவர்களாகிய ஆன்ட்ஹில் பிரபு அவர்கள் என்று கேள்விப்படுகின்
றோம். அன்றைத்தினம் விசேஷக் கொண்டாட்டத்தோடும் விளங்குபென்
று எதிர் பார்க்கின்றோம்.

* * *

றுப்பகதூர் சி. வை. நாமோதரம்பிள்ளை அவர்கள் பி. ஏ. பி., எல்:-
இவரை யறியாதார் தமிழ் நாட்டில் எவருமில்லை. இவர் இவ்வருடம் நிகழ்ந்
தனவும் நிகழ்வதுழாகிய தமிழ்ப்பரீக்ஷைக ளினைத்திற்கும் ஏற்பட்ட பரீக்ஷை
கர்களது தலைவராவார். இவர் சென்ற சின்னாட்களாக மிக்க அசௌக்கிய
யமாயிருக்கின்றனரெனக் கேள்வியுறுகின்றோம். இவ்விடயம் எமக்கு மிக
வும் துக்கத்தை விளைக்கின்றது. இவ்வாறே பிறர்க்கும் விளைக்கும் என்ப
தில் ஐயப்பாடே யில்லை. இவர் நோயினீங்கித் தேகம் செளக்கியமடைந்து
நீழேவாமூவான் இறைவனைப் பிரார்த்திக்கின்றனம்.

நமது சக்ரவர்த்தினியார்.

ஆங்கிலநாட்டின் மகாராணியாரவர்களும்
நமது இந்தியாதேசத்தின் சக்கிரவர்த்தினியா
ரவர்களும் பொதுஜன நன்மையே ஒருருவெடு
த்து வந்தாற்போன்ற அரசியாரவர்களுமாகிய
நமது விக்டோரியா மகாராணியா ரவர்கள் தேக
வியோகமாயினார் என்பது கேட்ட எமதுள்ளங்
கலங்குகின்றது; உடல் நடுங்குகின்றது; அறிவழி
கின்றது; ஆதலின் எமது துக்கமுழுவதையும்
எடுத்துரைக்க முடியவில்லை. இதனைக்குறித்து
அடுத்த சஞ்சிகையில் விரித்தெழுதுவோம்.

பத்திராதிடர்.